

La salut que ens espera

El negoci dels proveïdors privats de serveis sanitaris creix a costa dels recursos públics

PÀGINES 2-4

Directa

setmanari de comunicació

Núm 323 26 de juny de 2013 1,70€

8

Un jove de 22 anys destapa un **nou cas de maltractaments a la comissaria** de Nou de la Rambla

9

Sánchez-Camacho reconeix que va filtrar informes policials reservats al diari 'El Mundo'

13

El Brasil lluita contra el malbaratament de diners públics i per un canvi social real

A fons

L'executiu espanyol prepara una nova ofensiva contra el **sistema públic de pensions**

ESTIRANT DEL FIL

Supressió o reducció de serveis i proves, tancament de llits i plantes, abaratiment de les operacions a base de reduir dies d'hospitalització, reducció de l'activitat a l'estiu i menys atenció nocturna. És el relat del que passa als hospitals públics de Catalunya des que, el 2011, el Departament de Salut va anunciar el pla de xoc del sistema sanitari. Aleshores, el conseller de Salut Boi Ruiz ja va reconèixer que les retallades farien augmentar les llistes d'espera no urgents a Catalunya.

SANITAT // MÉS DE 50 MIL PERSONES ESPEREN PER OPERAR-SE A VUIT HOSPITALS DE CATALUNYA

Les llistes d'espera es disparen tot i les derivacions a la privada

Gemma Garcia

@gemma_g_fabrega

El conseller de Salut Boi Ruiz ja va avançar, el 2011, l'eliminació de facto del temps màxim garantit per llei de sis mesos per a catorze intervencions. Era previsible que, amb el paquet de retallades als hospitals públics, les llistes d'espera es desapareixin. De 2010 a 2012, han augmentat el 51%. Per algunes operacions com les cataractes, els galindons i les pròtesis de maluc i de genoll fins i tot encara més. El Sindicat de Metges de Catalunya s'ha avançat al departament i ha publicat dades actualitzades. Més de 50.000 persones esperen ser operades als vuit hospitals gestionats per l'Institut Català de Salut (ICS). N'hi ha que fa set anys que esperen una operació d'esquena a l'Hospital Vall d'Hebron de Barcelona o 36 mesos a l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa. Les intervencions de mama no maligna arriben a acumular 48 mesos a l'Hospital Josep Trueta de Girona i les hèrnies de la paret abdominal, 28 a l'Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona. Hi ha pacients pendents d'operar-se de pròtesi de genoll fa 24 mesos a l'Hospital de Viladecans.

Durant l'espera, augmenta la despesa en fàrmacs i les visites al metge de capçalera o a urgències

L'ICS ha denunciat que les dades no s'ajusten a la realitat. Assegura que només hi ha prop de 17 mil persones en llista i que esperen poc més de cinc mesos per operar-se. La vicepresidenta del Sindicat de Metges i anestesiòloga Teresa Fuentelsaz assegura que han extret les dades del sistema informàtic del mateix ICS. El vall de xifres té una explicació. Per una banda, l'ICS només facilita dades de les catorze operacions amb temps d'espera màxim garantit i no del conjunt d'intervencions que monitoritzen els hospitals. A més, fa pública una mitjana

del conjunt. Fuentelsaz adverteix que fer la mitjana "és una trampa". La mesura estadística oculta les dades dels extrems i el Departament de Salut no ha facilitat les dades desglossades a la DIRECTA. Mentre Salut calcula una mitjana de demora de cinc mesos, el Sindicat de Metges denuncia que, a l'Hospital de Bellvitge, per exemple, hi ha persones que fa dos anys que esperen una operació de pròtesi de maluc amb temps màxim garantit. Pel mateix cas requerit, el Departament de Traumatologia del centre ha assegurat a la DIRECTA que tot just ara començaven a intervenir les persones que esperen des de principis de 2011.

Les conseqüències de les llargues llistes d'espera sobre la salut preocupen les usuàries i les treballadores. A la Plataforma d'Afectats per les Retallades Sanitàries (PARS), hi arriben casos com el

d'un pacient de la Vall d'Hebron de Barcelona que va esperar tretze mesos per una artroscòpia de maluc -operació amb temps màxim garantit. Els documents ho avalen. Quan, al cap de sis mesos, el pacient va presentar una reclamació, van respondre que no era prioritari, però que l'enviarien a Hospital Pere Virgili de Barcelona. Finalment, no va prosperar perquè el centre no practica aquesta cirurgia. Aleshores, el van enviar a l'Hospital de San Rafael, de la Congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, però, un mes després, van reconèixer que l'expedient havia tornat a la Vall d'Hebron perquè San Rafael tampoc no fa artroscòpies. El darrer ensurt va arribar quan li van comunicar que tornava a l'inici de la llista d'espera de la Vall d'Hebron. Després d'una nova queixa, es va poder operar el setembre de 2012.

Protesta contra les retallades el 20 d'abril de 2011 / CARLA MORAL

Durant el període de tretze mesos, la seva salut havia empitjorat. Tenia dificultats per caminar i l'altre maluc, més carregat. Marian Trachta, membre de la PARS, subratlla que, durant els mesos de derivacions fallides, aquesta persona "no ha estat reflectida a les estadístiques de les llistes d'espera".

L'especialista és qui indica el moment d'entrada a la llista d'espera i, en tan sols un any, l'espera per a proves diagnòstiques, segons el CatSalut, va augmentar un 10%. Des de 2011, aquestes proves se centralitzen a menys hospitals i això incrementa el temps d'espera i els desplaçaments. Alhora, endarrerix molts diagnòstics de patologies greus. A l'Hospital Joan XXIII, per exemple, la CGT denuncia que el 2012 es van fer gairebé 7.500 primers visites menys i 4.755 proves diagnòstiques menys respecte al

2012

L'Hospital Joan xxiii
va fer 7.500 primeres
visites menys que el 2010

2013

L'Hospital de Mataró
enviarà 242 operacions
a la sanitat privada

2012

L'empresa Capio va facturar
127 milions d'euros al CatSalut,
el doble que el 2010

Planta tancada a l'hospital de Bellvitge / JUANFRA ÀLVAREZ

2010. A l'Hospital Vall d'Hebron de Barcelona, el sindicat denuncia l'opacitat de la direcció i creu que s'està dilatant el procés de proves i de visita amb l'especialista per evitar engruixir les llistes d'espera.

Els centres hospitalaris més importants han reduït les intervencions quirúrgiques un 11% entre el 2010 i el 2012

CatSalut no ha facilitat el nombre de reclamacions de llistes d'espera entre 2011 i 2013, però l'advocat José Aznar percep un augment de les queixes. "Quan algú reclama, està al límit", adverteix Aznar, i normalment, "s'accelera l'operació".

"Al despatx, rebem persones que han empitjorat molt degut al temps d'espera". Conseqüentment, durant l'espera, augmenta la despesa en fàrmacs i les visites al metge de capçalera o a urgències. Aznar lamenta que el sistema públic hagi perdut "qualitat i proximitat".

DERIVACIONS A LA PRIVADA

Mentre alguns hospitals redueixen l'activitat quirúrgica perquè tanquen quiròfans i plantes, es deriven operacions a centres privats. El conseller de Salut va reconèixer que els centres hospitalaris més importants de Catalunya han reduït la seva activitat d'intervencions quirúrgiques en un 11% entre el 2010 i el 2012. Això vol dir que una de cada deu pacients d'aquests hospitals no ha estat atesa, almenys en aquests centres. Documents interns de l'Hospital de Mataró certifi-

quen que, de moment, el 2013, s'enviaran 242 pacients a la sanitat privada. Totes les operacions que es duren a terme a altres centres compten amb un temps màxim de sis mesos garantit per

Les conseqüències de les llargues llistes d'espera sobre la salut preocupen les usuàries i les treballadores

lei: cataractes, pròtesis de maluc, pròtesis de genoll, galindons, canal carpià i operacions de pròstata. Les operacions derivades han augmentat un 45% respecte al 2012 i la majoria s'envien a l'Hospital Sagrat Cor de Barcelona, algunes a l'Hospital San Rafael de Barcelona i a

Més d'un any per un càncer

CARLOS GARCIA | 55 anys | Hospital Clínic de Barcelona

Va entrar a urgències amb una diverticulitis –inflamació de l'intestí– el maig de 2011 i li van trobar un nòdul al ronyó dret. Li havien de fer les proves diagnòstiques pertinents per determinar si es tractava d'un nòdul benigne o maligne. Fins al setembre de 2011 no li van diagnosticar el càncer al ronyó dret i, per tant, fins aleshores, no va constar a la llista d'espera. Tot i ser una operació urgent, fins el 15 d'octubre de 2012 no el van operar a l'Hospital Clínic de Barcelona. Només va estar cinc dies hospitalitzat.

L'Hospital Clínic té quiròfans tancats a la tarda, amb una reducció d'intervencions programades, però, en canvi, Barnaclínic, que ofereix assistència sanitària privada (de pagament) en horari de tarda, disposa de la tecnologia i les instal·lacions de l'Hospital Clínic.

Durant gairebé l'any i mig que ha esperat, la seva salut se n'ha ressentit. "El cansament cada vegada era més gran i això va afectar la meua vida laboral", relata. Recorda que, quan va ser al Clínic, hi havia persones amb càncer que encara acumulaven més demora per a l'operació.

Esperar el doble del temps garantit

FERRAN ORTI MONNÉ | 16 anys | Hospital Sant Joan de Déu de Martorell

Ferran Orti Monné va recórrer a la sanitat pública perquè té una lesió de lligament a l'articulació de l'espatlla i el tendó deteriorat. Prèviament, la mútua de l'esport va negar-se a fer l'operació. Tot i que ja tenia totes les proves –radiografies, ressonàncies i líquid de contrast–, des de l'Hospital Sant Joan de Déu de Martorell (Baix Llobregat) van repetir-les, un procés que es va allargar mig any. El juliol de l'any passat, va signar el full informatiu d'indicació d'intervenció quirúrgica. El document té data de 27 de juliol de 2012 i especifica que Ferran Orti entra en llista d'espera a l'Hospital Sant Joan de Déu de Martorell, que pertany a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP) del Servei Català de la Salut.

Orti lamenta haver hagut de deixar el bàsquet. "Les dislocacions són cada vegada més habituals", assegura, "el simple fet d'agafar una sabatilla sota el llit o carregar pes és una molèstia". Recentment, va trucar a l'hospital i el van informar que estaven programant intervencions quirúrgiques d'artroscòpia pel gener de 2014. Finalment, s'hi han posat en contacte per comunicar-li que l'operen el 5 de setembre. L'artroscòpia és una de les catorze intervencions quirúrgiques amb temps màxim garantit de sis mesos.

l'Hospital General de Catalunya de Sant Cugat del Vallès.

De les 242, 120 són cataractes. El traumatòleg del centre i delegat sindical de CATA, Xosé López de Vega, constata que es tracta d'una intervenció senzilla, que en general no requereix ingrés. Quan hi ha alguna complicació o l'operació requereix recuperació, com el cas de les pròtesis, López de Vega assegura que se'n fa càrrec l'Hospital de Mataró. Segons el traumatòleg del centre, "es podrien assumir sense cost addicional, en comptes de derivar-les".

A l'Hospital Joan xxiii de Tarragona, també els consten derivacions de pacients a l'Hospital Sant Joan de Reus, al Pius de Valls i al Santa Tecla. Conchi de Tera, membre de la CGT, lamenta que

Capio, la bèstia privada de la sanitat pública

En temps de crisi del serveis públics, el sector privat avança. Un dels grans grups de serveis sanitaris és l'empresa Capio Sanidad, actualment anomenada IdcSalud. El 2011, el fons de capital de risc CVC Capital Partners va comprar el negoci espanyol per uns 900 milions d'euros. El grup gestiona 30 clíniques a l'Estat espanyol i és

el principal proveïdor privat de serveis sanitaris públics.

A Madrid, gestiona tres hospitals de la xarxa pública i un futur centre pendent d'obrir. A Catalunya, dona servei a la sanitat pública a través de l'Hospital General de Catalunya (Sant Cugat del Vallès), el Sagrat Cor (Barcelona) i la Clínica del Vallès (Sabadell). Té més tenta-

cles a altres indrets de l'Estat, com Badajoz o Càceres; en total, a nou països d'Europa. A Portugal, per exemple, manté un acord amb el govern per reduir les llistes d'espera a la zona de l'Alentejo i Lisboa.

Tal com va denunciar la Plataforma d'Afectats per les Retallades Sanitàries (PARS), Capio ha doblat la facturació amb la Generalitat per la prestació d'atenció

hospitalària i especialitzada. Si l'any 2010 va ingressar més de 63 milions d'euros públics, el 2012 en va rebre gairebé 127 mil. Tot i que el registre de convenis i contractes publicats pel Servei Català de Salut arriba fins a l'exercici 2012, sí que és públic un contracte de serveis sanitaris adjudicat a Capio amb data de febrer de 2013. Josep Maria Padrosa, com a director del CatSalut, signa una adjudicació d'un valor estimat de set milions d'euros en els propers deu anys. Els serveis inclouen serveis mèdics i quirúrgics, així com tractaments i proves diagnòstiques.

Capio gestiona 30 clíniques a l'Estat i és el principal proveïdor privat de serveis sanitaris públics

L'empresa ha renunciat a concórrer al concurs de privatització de sis hospitals madrilenys, però, en canvi, es disputa la compra del grup de radiologia català més important (CRC Corporació Sanitària) amb Q Diagnòstica. L'empresa gestiona els serveis de diagnòstic per la imatge d'hospitals com Quirón, Plató o el Sagrat Cor de Barcelona.

Però no tot són flors i violes. El jutjat d'instrucció número 4 de Madrid investiga possibles irregularitats en les concessions de quatre hospitals de Madrid, de Capio i Ribera Salud. A més, el mes d'abril d'enguany, el Tribunal Superior de Justícia de Madrid va condemnar la Comunitat de Madrid a pagar una indemnització a una família d'un nen que havia estat víctima d'una negligència a l'Hospital Infanta Elena de Valdemoro, gestionat per Capio. ◀

L'Hospital General de Catalunya és un dels centres hospitalaris gestionats per Capio

>>> Ve de la pàgina anterior

tanquin llits i quiròfans i derivin pacients, fins i tot a centres com l'hospital de Reus, gestionat per l'empresa pública Sagessa, on anestesistes i cirurgians han de treballar gratuïtament a la tarda per reduir llistes d'espera. A l'Hospital Clínic de Barcelona, el sindicat CCOO té constància que es deriven pacients al Sagrat Cor i operacions cardíaques al General de Catalunya. La DIRECTA ha pogut accedir al conveni marc de col·laboració entre l'Hospital Clínic i Capio Sanidad, modificat a finals de 2011, on s'especifica que es duren a terme cirurgies a les instal·lacions de l'Hospital General de Catalunya de pacients que es troben en llista d'espera al Clínic.

El Departament de Salut no facilita les dades d'operacions derivades des d'altres centres, però ha reconegut que es produeixen. Confirmen que "normal-

ment" totes les pacients es deriven a un centre de la Xarxa d'Hospitals d'Ús Públic (XHUP) i han subratllat el Sagrat Cor, el General de Catalunya o l'Hospital Plató. Tots tres, centres privats a qui CatSalut contracta la prestació de serveis.

En tan sols un any, l'espera per a proves diagnòstiques va augmentar un 10% segons el CatSalut

Per a l'economista i membre de Dempeus per la Salut Pública Àngels Martínez Castells: "Estem renunciant al dret de ser atesos per la sanitat pública i la privada en treu benefici". El 2012, el Servei Català de la Salut va dotar Capio Sanidad amb més de 127 milions d'euros, el doble que el 2010. Tal com ha denunciat la PARS, enguany, l'empresa de moment ja ha

obtingut un contracte inicial de gairebé 708.000 euros anuals i prorrogable deu anys. També el 2012, el CatSalut va assignar 25 milions d'euros a la Congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús, que gestiona l'Hospital San Rafel, i més de 38 milions d'euros a l'Hospital Plató.

El pressupost en Salut pel 2012 va ser de 8.756 milions d'euros, dels quals, només 2.727 es van destinar als centres gestionats per l'ICS (atenció primària, hospitals i especialitats extrahospitalàries). La resta va finançar consorcis, institucions públiques, benèfiques i empreses. Concretament, prop de 268 milions d'euros van anar a parar a les butxaques d'empreses privades, amb ànim de lucre, només per la prestació de serveis d'atenció hospitalària i especialitzada.

Marian Trachta, de la PARS, relata el procés: "L'hospital està perdent recursos per tenir l'excusa, amb la llarga llista d'es-

pera que hi ha, de transferir-los al sector privat, que acabarà dins l'hospital en aquelles sales d'operacions que s'han deixat d'utilitzar". De fet, és el que passa a l'Hospital Clínic, on Barnaclinic dona assistència privada a la setena planta, però on, paguis o no, el quiròfan és el mateix. Altres centres com l'Hospital de Sant Pau, l'Hospital Sant Joan de Déu, l'Hospital de Granollers, la Mútua de Terrassa o l'Hospital de Vic també s'han afegit a la doble via pública-privada. Segons la mateixa patronal Unió Catalana d'Hospitals, el 50% de centres de la XHUP han optat per aquesta via. ◀

Les catorze intervencions amb temps màxim d'espera garantit són: canal carpià, amigdalectomia, artroscòpia, cataractes, circumcisió, colecistectomia, galindó, hèrnia inguinal, histe-rectomia, prostatectomia, pròtesi de genoll, pròtesi de maluc, quist del sacre, varius. (També es garanteix el temps màxim d'espera de les vasectomies i de la reconstrucció de l'envà nasal, que es monitoren a part)

AIXÍ ESTÀ EL PATI

7

L'estudiantat de l'Escola Superior de Música de Catalunya es mobilitza contra l'enèsima retallada

9

Sánchez-Camacho reconeix, a la gravació de La Camarga, que va filtrar informes reservats a 'El Mundo'

DRETS // L'OPCIÓ SEXUAL, ENTRE LA LLUITA I EL NEGOCI

L'homofòbia com a negoci

Dani Font

@La_Directa

A vui dia, tot és una font de negoci potencialment; la condició sexual també. Uns ho fan des de la perspectiva d'entendre els comportaments no heterossexuals com una malaltia, tot i que l'OMS va excloure l'homosexualitat com malaltia el 1990, força tard. En aquesta línia, fa pocs dies, l'organització Exodus Internacional admetia que les seves teories i els seus mètodes per curar l'homosexualitat eren una enganyifa, va demanar disculpes pels danys i el dolor que han provocat les seves teràpies i va tancar portes. Fa uns anys, l'Associació Americana de Psicologia va condemnar aquestes teràpies, que cobraven fins a 80 euros per sessió. Tot i així, persisteixen a molts països. Marc Garriga, militant del Brot Bord, considera que "aquest afany de guanyar diners venent homofòbia i fomentant-la correspon a sectors conservadors de la societat, més o menys propers a l'Església catòlica. Ho fan amb llibres, programes de televisió, suposades teràpies que són directament incitacions a l'odi, o d'una manera més sofisticada, representant positivament l'homofòbia en publicitat, ficció, etc. Aquest negoci que genera i difon homofòbia és feixisme".

Altres fan el que es coneix com a *negoci rosa*, l'oci per a lesbianes, transsexuals i gais. En aquest sentit, Eugeni Rodríguez, portaveu del Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) i president de l'Observatori Contra l'Homofòbia, afirma: "A Barcelona, des de la primera manifestació de l'any 1977, havíem aconseguit la barreja en la festa i la cultura i no era necessari anar exclusivament a una zona específica com passa a Madrid, una còpia del que succeeix al món anglosaxó, on l'ambient gai es concentra a Chueca des dels noranta i la resta és un desert. Per a nosaltres, era important que la nostra lluita fos la de l'alliberament

sexual i que estigués entroncada amb la resta de lluites, d'aquí la nostra simbologia, també, amb el puny i les barres. Ara, estem vivint un intent de copiar el model de Madrid a la zona de l'Eixample. Alhora, s'estava orquestrant un discurs únic on semblava que només existien homes gais blancs, joves, amb poder adquisitiu i més cultura, cosa que invisibilitzava les lesbianes, les transsexuals, la gent gran, les persones precàries, els cossos que no són modèlics i analfabets i delinqüents. En aquest experiment que és el Gaixample, hi ha la manipulació dels empresaris que, si bé estan al Consell de Gais, Lesbianes i Homes i Dones Transsexuals, sabem que el que volen és fer diners i et venen que només aquí es pot ser feliç, repartint revistes gratuïtes on es ven el cos que has de tenir, la perruqueria on has d'anar i el gimnàs on has de fer els músculs que et calen per lligar. És pontificar l'àmbit físic, on el gai és presentat com un objecte en lloc de com un subjecte amb unes necessitats i uns drets propis". Tanmateix, Rodríguez és

"Aquesta idealització del cos, és clar, mou milions: depilació, gimnàs, cremes, roba, etc"

conscient del temor de moltes joves que, per por de ser agredides o discriminades, recorren a espais d'ambient per seguretat, però, en qualitat de president de l'Observatori, els recorda que ells són allà per denunciar qualsevol abús que es produeixi. Per a Garriga, el culte irresponsable al cos afecta tota la societat, "sobretot les dones i, cada cop més, els homes. En el cas dels gais -i invisibilitzem altre cop les lesbianes-, aquest culte al cos arriba a uns extrems molt perillosos. Estem aconseguint que els gais basin la seva autoestima en el grau de perfecció del seu cos, com si no en tinguéssim prou amb tota l'homofòbia que ens

Acció contra la venda de llibres per curar l'homosexualitat a El Corte Inglés el 2 de març d'enguany / BERTRAN CAZORLA

envolta. No cal dir que això és molt perillós. Aquesta idealització, és clar, mou milions: depilació, gimnàs, cremes, roba, etc. És un argument més per alarmar-nos quan aquestes empreses pretenen ser les defensores dels nostres drets. Hi ha, fins i tot, locals on, segons els centímetres del teu penis, pots entrar gratuïtament".

Un nou camp d'actuació de l'homofòbia és el de les noves tecnologies. Fa uns anys, Apple havia acceptat una aplicació d'Exodus Internacional per curar l'homosexualitat. Més tard, la va retirar de la seva web de descàrregues. No és una excepció. El gegant informàtic ja havia acceptat una aplicació per a iPhone on es demanava a les usuàries que signessin la declaració de Manhattan, un text contra el matrimoni homosexual. Aplicacions com aquesta continuen apareixent. La més recent ha estat creada per Setting Captives Free, que afirma poder curar l'homosexualitat en 60 dies. Ja ha estat retirada també. Garriga

considera que això "és la sofisticació de l'homofòbia. El *bullying* homòfob es pot exercir encara més fàcilment i impunement per Facebook o per Whatsapp. La mateixa homofòbia que hi ha a la vida real es trasllada al món virtual per continuar perpetuant un món absolutament heterossexual. Cal estar molt a l'aguait i denunciar i desactivar tots aquests discursos. Per la part de la gent que se n'aprofita, hi ha moltes aplicacions que permeten lligar (tant a lesbianes com a gais), pàgines de contactes, xats, informació, etc. Això és molt positiu perquè permet que molta gent (joves, especialment, però també persones que no han sortit de l'armari) es relacioni, comenci a socialitzar-se, etc. És gent que encara no té ocasió de fer-ho en persona. Comporta un gran perill, però, que ens aboquem al món virtual i abandonem l'espai públic que és nostre. Sense la visibilitat a tothora i a tot arreu, no podrem canviar aquest món". ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

EDUCACIÓ // 477 FAMÍLIES D'ESCOLES BRESSOL DE BARCELONA ES REUNEIXEN AMB L'ALCALDE DESPRÉS DE RETENIR LES QUOTES DURANT DOS MESOS

Trias inicia un diàleg amb les famílies en lluita per la bressol

Aljosa Ajanovic

@allosa_ajanic

Després de mesos de lluita, les associacions de mares i pares de les escoles bressol de Barcelona van aconseguir reunir-se, el 19 de juny, amb l'Alcalde Xavier Trias i el Regidor d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona, Gerard Ardanuy, per iniciar un diàleg que les famílies fa molt temps que demanen. La raó: el desmantellament del model d'escola bressol pública de la ciutat, que fins fa poc era un referent del sector a escala europea. Les mesures que s'han aplicat finalment (augment del nombre de nens i nens per aula; la reducció del personal de suport de les educadores; la reducció d'ajudants de cuina i neteja i l'externalització de tres escoles bressol) fan trontollar perillosament la qualitat d'aquest servei públic. Però les reivindicacions van començar quan aquesta precarització encara era només un rumor. El novembre de l'any 2011, les AMPA de la ciutat de Barcelona van decidir coordinar-se per instar el consistori a consensuar les mesures amb elles. Han calgut molts mesos i moltes iniciatives diferents (un informe favorable del Síndic de Greuges, recollides de firmes, organització de festes-protesta...) per aconseguir simplement assegurar a parlar.

Les AMPA asseguren que continuaran lluitant per defensar un model d'escola bressol que, ara mateix, està en perill d'extinció

El detonant perquè l'Ajuntament finalment cedís va ser la protesta, coordinada per les AMPA però feta a títol individual per part de cada família, que consistia a no pagar al consistori la mensualitat corresponent (de 285 euros) fins que no comencés el diàleg. Malgrat el que pugui semblar, no es tractava d'un impagament. Amb l'assessorament legal del Col·lectiu Ronda, l'import de la quota es depositava davant d'un notari, s'entregava a l'AMPA corresponent o el guardava la mateixa família. En tot cas, l'objectiu no era no pagar, sinó fer visible el seu malestar. I, vistes les conseqüències, ha funcionat. El diàleg, però, tot just ha començat. Segons les assistents a la reu-

/ ALLOSA AJANOVIC ANDELIC

“Patim perquè el model d'escola pública desapareixerà i els nens que vindran no podran gaudir-ne”

Mireia Jerez, mare d'un nen de La Llar d'Infants d'Horta

La Mireia Jerez és mare d'en Roc, de 3 anys, que va a l'EBM La Llar d'Infants. Ella forma part del grup de mares que s'han involucrat més activament en la protesta, tot i que vol deixar-ho clar: “Tots els qui vam consignar el pagament ho feiem a títol personal”. Explica que, tot i l'encariment del servei cada any i la baixada de la qualitat, “mai no hem volgut entrar en el tema del preu, perquè seria fàcil que l'Ajuntament es quedés només amb això. No és la nostra prioritat; nosaltres volem una millora de les condicions que tenen els nostres fills”. La desobediència de les prop de 500 famílies que es van adherir a la reivindicació ha acabat fent efecte, però, ara, tot just comença el diàleg. Les seves queixes són moltes, tal com denuncia la Mireia. La retallada de les hores de feina del personal de suport, que ajuda les educadores a l'hora de dinar, suposa un gran entrebanc, ja que es tracta d'un moment en què “es treballen moltes coses a part de donar de menjar: s'ensenyen una sèrie d'hàbits, s'educa en el respecte...”. Això, sumat a l'augment de mainada per aula, ha fet que aquests moments hagin deixat d'existir; les educadores, tot i que hi posen tota la seva voluntat, no poden prestar tanta atenció individualitzada ni deixar que, com passava fins ara, cada infant tingui el seu propi recorregut. “Ara, hi ha menys personal i totes les coses que són purament educatives no es poden fer, s'ha d'anar més al gra”, constata la Mireia. La seva por més gran és clara: “Nosaltres patim perquè el model d'escola pública desapareixerà i els nens que vindran no podran gaudir-ne”. Els canvis introduïts modifiquen profundament la concepció de l'educació dels més petits. “El model que hi havia considerava que l'educació de 0-3 anys era una etapa educativa i feia una feina concreta d'ensenyar i educar els nens... No volem que això sigui com una guarderia, com un pàrquing on deixes el nen, li canvien els bolquers i prou”. Pel que fa a les protestes, reconeix: “Ho hem intentat tot i hem volgut ser molt transparents en tot moment. Tot el que volem és diàleg”.

Anna Pradas, mare de la Bruna, que té 3 anys i va a l'EBM El Fil, també s'ha sumat a la protesta. Ella admet que el més problemàtic de tot plegat és que “l'Ajuntament té diners i, tot i això, s'està carregant el model pedagògic, que era molt potent”. Com a exemple, posa èmfasi en el fet que la reducció de l'horari del personal de suport impedeix que les educadores es puguin reunir i analitzar com progressa la canalla (ja que ho feien precisament a l'hora de dinar), cosa que és un dels elements que caracteritzava la qualitat del servei. A més, l'Anna creu que el fet de deixar de banda el model educatiu farà “que canviem l'educació que se'ls donava, que incloïa una atenció individualitzada a cada nen, per un sistema que els produirà com xurros”. A més, es queixa de l'externalització de la gestió de tres escoles bressol noves de la ciutat. “És la que menys afecta la meua filla, però això és el principi de la privatització. Entrarem en la roda: s'apostarà pels diners i no per la qualitat educativa”. I posa un exemple: “L'escola El Roure, de gestió pública, va haver de tancar i les mateixes educadores van anar a una de les tres escoles privades noves, amb un canvi important de les seves condicions”. L'Anna tem que això sigui l'inici d'un procés de privatització que, aprofitant la crisi, passi a formar criatures menys crítiques. “És una etapa prou important i clau en la formació”, diu l'Anna, “i es tractava d'un model que era exemplar a Europa”. A més, la falta d'alternatives i el més que possible encariment del servei si es privatitza, posen en perill l'accés. “Això què vol dir? Que deixarem de tenir escola bressol pública? I què hauré de fer, quedar-me a casa i cuidar els nens perquè sóc una dona?”.

nió, en la seva primera trobada, l'Ajuntament i el Col·lectiu d'AMPA van acordar elaborar una nota de premsa conjunta i establir vies de comunicació normalitzades. Les AMPA, per la seva banda, van decidir deixar la campanya de signa-

ció dels pagament com a mostra de bona voluntat i perquè la seva reivindicació principal s'ha complert gràcies a l'acció. Malgrat la poca durada d'aquesta etapa educativa, de només tres anys, molts pares i mares continuen involucrats amb

/ ALLOSA AJANOVIC ANDELIC

“Sense bressol pública, m'hauré de quedar a casa a cuidar els nens?”

Anna Pradas, mare d'una nena de 3 anys de l'Escola Bressol El Fil de Sants

el moviment quan el seu fill entra a P3. Per això, tot i que l'Ajuntament hagi accedit a negociar, les AMPA asseguren que continuaran lluitant fins on faci falta per defensar un model que, ara mateix, està en perill d'extinció. ◀

EDUCACIÓ // L'ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA (ESMUC) ACUMULA GAIREBÉ UN 30% DE RETALLADES A LA DESPESA DES DE 2009

L'estudiantat de l'Esmuc es mobilitza contra l'enèsima retallada

Agnès Tortosa
@La_Directa

L'alumnat de l'Escola Superior de Música de Catalunya, l'ESMUC, està mobilitzat contra la retallada pressupostària per al proper curs lectiu des de fa dues setmanes. Durant una setmana, van fer una tancada a l'escola, però, la setmana del 19 de juny, van anunciar que, a principis del curs vinent, farien "mobilitzacions contundents" per denunciar una tisorada que, diuen, afectarà les condicions laborals del professorat i anirà acompanyada d'una pujada del 10% de les taxes de matriculació.

L'Esmuc, l'únic centre d'educació musical superior que hi ha a Catalunya, pateix retallades pressupostàries des de 2009. Des de llavors, el professorat de l'escola ha vist com minvaven els seus sous mentre la càrrega lectiva pujava. Fa dues setmanes, però, es van fer públics els pressupostos pel curs que ve, que es reduiran un 13% en relació als d'enguany i, per tant, acumularan una reducció total del 28% des del començament de les retallades. Aquesta política d'austeritat ha arribat "al límit" si es vol mantenir l'excel·lència educativa, denuncia l'estudiantat.

"Fins ara, les retallades s'havien assumit a base de les condicions salarials de les treballadores. És cert que es va racionalitzar la despesa, però, aquest any, la retalla-

llada augmenta molt més i afecta les hores de classe i els sous. A la pràctica, això vol dir que tindrem menys hores de classe individual, tot i que no estan concretades del tot, motiu pel qual demanem més informació. També s'apujarà la matrícula: ara paguem prop de 2.200 euros per any i passarem a pagar-ne 2.550", explica Enric Aragonès, estudiant del centre.

El professorat encara espera que se li comuniqui quines seran les noves condicions laborals

Lola Chiralt, professora d'oboè i música clàssica, coincideix amb el punt de vista de l'estudiantat i reconeix que, tot i haver patit les retallades fins ara, aquesta vegada les mesures d'estalvi són més contundents. "Ens van treure la paga extra i algunes assignatures les van aglutinar; també ens van anar traient hores. Però, la retallada d'ara serà molt més traumàtica, s'està visualitzant més".

INFORMACIONS POC CLARES

De fet, des del començament de les protestes, tant l'estudiantat com el professorat estan a l'espera que la direcció del centre concreti una mica més com afectaran les retallades. "Les informacions que ens dóna

la direcció són incoherents entre elles: ens van donar un percentatge del 10% de pujada de la matrícula, però ens van dir que eren entre 300 i 350 euros, que és més que un 10%. Aleshores, no sabem quin és el bo dels dos números", explica Aragonès. Fonts del professorat també sostenen que encara estan esperant que se'ls comuniqui amb més detall quines seran les seves noves condicions laborals.

"Nosaltres confiem en la qualitat de les professores que tenim, però és inevitable que una situació laboral seva més precària repercuteixi en la qualitat d'una tasca com és la docent. Igualment en els serveis. Per exemple, la neteja són menys hores, però el centre és igual de gran i això repercuteix. A més, hi ha la qüestió que les retallades incrementen les hores que fan els professors, cosa que implicarà que caldrà fer fora algunes professores perquè d'altres assumiran la seva feina. Aquesta pressió afecta el professorat; no pots fer classe quan no saps si l'any que ve seràs aquí o no", diu Dani López, alumne de l'escola.

A més, rebutgen "la gestió opaca dels comptes i la manca de democràcia" que comporta el fet que no tinguin "participació a cap òrgan de decisió". Denuncien que, des del principi de les protestes, van exigir "transparència" i diverses reunions amb la direcció de l'escola, que només va accedir a rebre-les una vegada i els va presentar uns pressupostos "poc detallats i en un Power Point".

L'alumnat de l'Esmuc va fer una roda de premsa per anunciar la fi de la tancada al centre el 18 de juny / ENRIC CATALÀ

Una escola pública gestionada per una fundació

L'Esmuc té una estructura organitzativa singular: tot i ser una escola pública, l'únic centre d'ensenyament musical superior del país, està gestionat per la Fundació per a l'Escola Superior de Música de Catalunya, creada a iniciativa de la Generalitat de Catalunya arran d'un acord de govern del 10 d'octubre de 2000 i presidida per l'actual consellera d'Educació, Irene Rigau. La fundació té un patronat amb 22 membres, tretze de les quals són del Departament d'Ensenyament; la resta són representants d'altres entitats municipals i l'Auditori o el Liceu. El professorat de l'escola no pertany al funcionari, sinó que és contractat i en molts casos treballa a temps parcial o fent només unes hores de classe.

El fet que l'escola tingui aquesta organització implica "que s'apliquin les directius d'ensenyament del sistema públic o del privat quan els interessa. Els professors no són funcionaris, són treballadors d'una empresa, però l'escola és pública. A la pràctica, no acaba de ser ni una cosa ni l'altra i nosaltres volem que sigui pública de veritat. El seu finançament és públic, però no hi ha maneres democràtiques d'escollir la direcció, per exemple, perquè estem sota el control de la Fundació totalment", comenten les alumnes.

Mentrestant, la direcció del centre, encapçalada pel mestre i músic de fagot Josep Borràs, manté que s'ha facilitat a l'estudiantat tota la informació que va demanar i que estan fent "una demanda legítima, però no en el moment adequat". La "nostra postura és de normalitat; som conscients que ens afecten les retallades, però farem tot el possible per mantenir la qualitat de l'escola", diu el director de l'escola, que ja ha assumit la baixada en els pressupostos com a "inevitable". ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

LLIBERTATS // UN JOVE DE 22 ANYS TREU A LA LLUM UN NOU CAS DE MALTRACTAMENTS POLICIALS A LA COMISSARIA DE NOU DE LA RAMBLA

“Em van tirar a terra entre tres, em van posar el genoll al cap i em van donar un cop de puny”

Els maltractaments policials que el periodista Bertran Cazorla va rebre el 15 de juny a la comissaria dels Mossos d'Esquadra del Raval de Barcelona van ser portada a tots els diaris digitals. Pere Molins, un jove de 22 de anys veí del barri d'Horta, ho va veure a *El Periódico* i va recordar immediatament el seu tràngol particular amb la policia d'aquesta comissaria el 3 de juliol de 2011. Massa similituds i massa ràbia acumulada, encara, que li van fer venir ganes d'explicar-ho i de posar-se en contacte amb la DIRECTA. “Aquí s'ha de fer alguna cosa, això s'ha d'acabar”, va pensar. En aquell temps, Molins començava el grau superior en activitats físiques i esportives, que tot just acaba ara. El seu malson va començar a les sis de la matinada a la comissaria de Nou de la Rambla –igual que en el cas de Bertran Cazorla– i va acabar la tarda d'un dilluns de juliol d'ara farà dos anys, quan, amb el cos ple de cops, sortia de la comissaria de les Corts. Els maltractaments, però, van ser, sobretot, psicològics i li va deixar seqüeles durant mesos, explica.

Manu Simarro
@manusimarro

Com vas acabar a la comissaria?

Tornava de festa amb la meua xicoteta pel carrer Nou de la Rambla. Se'ns va creuar un noi francès demanant-nos ajuda perquè li havien robat tot i el vam acompanyar a la comissaria. Vam estar una bona estona esperant. Em va indignar l'actitud dels mossos, que passaven d'ell malgrat la seva desesperació. Ells estaven parlant en rotllana sense fer res. “Quan us necessitem de veritat no hi sou, però per posar moltes sempre!”, els vaig dir. Els mossos em van dir que em calmés i, aleshores, van deixar usar una cabina al noi francès perquè bloquegés les targetes de crèdit. Vaig marxar empenyat i vaig dir: “A la merda!”.

“Em van deixar tancat al cotxe amb el ventilador apagat durant vint minuts i no podia respirar”

I què va passar?

En aquell moment, res. Vaig continuar caminant cap a casa quan, de sobte, vaig veure tres policies que venien cap a mi corrent a tota velocitat. Em vaig girar fent gestos per tranquil·litzar-los i dient-los

que ja marxava a casa, però ells em van dir: “Tu eres un chulito. Ahora por chulo te vas a enterar. Vas a pillar”. Em van tirar a terra entre els tres, posant-me el genoll al cap, donant-me un cop de puny i torçant-me el braç. Mentre em treien el DNI de la butxaca, jo els deia que no havia fet res, però els era igual i em van dir: “Ahora, por gilipollas, nos vamos a follar a la puta de tu novia”.

I et van tornar a dur a la comissaria...

Sí. Allà em van ficar dins una habitació i em van empenyer contra la paret. “Vas de coca hasta el culo”, em deien. Jo els contestava que em fessin les proves que volguessin, que no havia pres res. A més, un d'ells sí que estava molt esperat i excitat. El pitjor, però, va passar al cotxe. Em van ficar a un cotxe patrulla i em van traslladar a la comissaria de les Corts. Van posar música i jo els vaig dir tot el que pensava: “M'heu de defensar vosaltres a mi i m'estic defensant jo de vosaltres. Parleu-me en català”. Ells em van dir: “Cállate la puta boca” i, quan vam arribar a les Corts, es van passar. Em van deixar tancat al cotxe, no hi passava aire i no es podia respirar. Els vaig demanar que

obrissin les finestres. “Cállate 30 segundos y te abrimos el ventilador”. Quan van passar, els vaig tornar a demanar que obrissin, però un d'ells em va dir que només havien passat 29 segons. “Mala suerte” -va dir- i van deixar el ventilador tancat. Es van començar a entelar els vidres fins que ja no veia l'exterior. Hi havia un moment que pensava que em desmaiava, estava xop de suor i molt marejat. Al cap de vint minuts, finalment, em van treure i es van quedar parats de tant blanc com estava.

Et va atendre cap metge?

No. Veient el vídeo del cas del Bertran, em vaig assabentar que tenia dret a que m'atenguessin. Tot i així, els mossos van passar de mi mentre estava a la cel·la i els demanava coses. Se'n mofaven amb insults. Al calabós, també vaig comprovar una altra de les coses que diu el Bertran. Estan bruts i pudents. Les condicions són fatals. Després de sortir, va començar el periple judicial. Vaig anar a un CAP del barri a fer un part de lesions i vaig denunciar els Mossos als jutjats de guàrdia per “agressió física i verbal”. No els vaig poder identificar perquè no dui-

/ ROBERT BONET

en el número. Els Mossos em van multar amb 75 euros per fer “cants i crits a la via pública” i em van denunciar per resistència i desobediència a l'autoritat. El jutge, però, només es va creure una part de la seva versió i em va condemnar a pagar vint euros per “faltar el respecte i la consideració als agents de l'autoritat”. A ells, els van absoldre.

Els maltractaments et van deixar seqüeles?

Físicament, rascades i ferides superficials que reflecteixen el part de lesions. Saben com pegat-te per no deixar marca. El més fort, per mi, va a ser a nivell psicològic. Durant tot un mes, vaig estar fotut, amb trauma i molta por quan veia un cotxe dels Mossos. Tenia ganes de plorar i molta ràbia. Crec que és molt trist que haguem de viure coses així. Hi havia moments, sobretot quan estava dins el cotxe, que pensava que no eren persones. Quin tipus de persona has de ser per ser policia? Sentia una impotència molt gran. En un primer moment, a més, quedés malament davant del teu entorn, fins que pots explicar bé tot el que t'ha passat. ♦

CAS MÈTOD 3 // L'ADVOCAT D'UN EMPLEAT DE L'AGÈNCIA D'ESPIES IMPUTAT ASSEGURA QUE LA LÍDER DEL PP SABIA QUE L'ESTAVEN GRAVANT

Camacho reconeix que va filtrar informes reservats a 'El Mundo'

Jesús Rodríguez

@La_Directa

Del que s'ha sabut fins ara a través de les tertúlies televisives i els programes de ràdio, es podria concloure que la gravació que va fer Método 3 de la conversa entre Alicia Sánchez-Camacho i Victoria Álvarez a La Camarga només preocupa a les implicades pels detalls més íntims relacionats amb la seva vida privada. Fonts de la investigació, però, ho desmenteixen i asseguren que la líder del PP català va anar molt més lluny i va revelar aspectes desconeguts dels casos Pretòria i Palau, així com actuacions comprometedores quan era la representant del PP a la comissió d'Interior del Congrés dels Diputats.

Aquestes fonts certifiquen que Sánchez-Camacho va reconèixer a Álvarez que precisament ella va ser qui va filtrar al diari *El Mundo* els informes confidencials de la policia nacional espanyola en relació a l'agressió contra el ministre de Defensa, José Bono, durant una manifestació a Madrid en contra del procés de pau al País Basc l'any 2005. Aquelles filtracions van suscitar una forta polèmica mediàtica i un enfrontament entre el govern de Zapatero i el partit conservador, que aleshores estava a l'oposició. La filtració de documentació reservada de la policia per part d'una representant pública està tipificada com a delictes segons

La filtració de documentació reservada de la policia per part d'una representant pública està tipificada com a delictes

l'actual Codi Penal. A més, en un altre moment de la conversa, també va explicar que una font de la policia molt propera al PP li filtrava tots els detalls del cas Pretòria abans que es produïssin les detencions: "Tota l'operació de Pretòria, jo sabia qui detindrien abans que ningú, jo informava Rajoy". Camacho assegura que, en aquella operació ordenada per l'Audiència Nacional ara fa tres anys, els policies van anar fins al despatx de Jordi Pujol Ferrusola d'on es van endur documentació. Segons la líder popular, la seva detenció, però, va ser frenada per Alfredo Pérez Rubalcaba després de rebre una

trucada de Jordi Pujol i Soley. Pel que fa al cas Palau de la Música, la presidenta del PP català afirma que el fiscal que se n'encarrega és de la seva confiança, però que el jutge Solaz -que fins l'any 2011 instruïa el cas- és d'ERC i no és partidari d'emprar ningú per delictes econòmics.

EL PP DE CATALUNYA

Els aspectes de la gravació que probablement preocupen més la líder popular catalana són els relacionats amb les batalles internes dins el seu partit. Sánchez-Camacho parla de Montserrat Nebrera durant més de vint minuts i li dedica apel·latius com "bipolar", "boja" o "arribista". En relació a això, destapa que David Madi va vetar Nebrera quan va voler entrar a militar a CiU i que, finalment, la van "encolomar" al PP, però que podria haver caigut a "qualsevol partit"; "només es va posar en política per fer-se famosa", afegeix. Quan parlen d'Alberto Fernández Díaz, no estalvien les crítiques i diuen que "està molt deixat, no es cuida i està una mica fastigós". Els elogis arriben quan parlen de Josep Piqué i Mariano Rajoy, del primer, diuen que és una per-

sona brillant, "tenir el Piqué és un luxe" i, del segon, que és un gran polític i una persona amb sentit d'Estat. No obstant això, Álvarez adverteix a Camacho que moltes simpatitzants votaran el PP malgrat Rajoy, perquè consideren que hauria de ser més dur, més contundent. Totes dues denoten una obsessió especial amb els "socialistes", a qui consideren responsables d'haver destrossat l'Estat espanyol.

JORDI PUJOL FILL I FELIP PUIG

Una part de la conversa entre ambdues sí que s'havia filtrat. Tot allò que fa referència a les acusacions de Victoria Álvarez contra Jordi Pujol fill i Felip Puig va ser difós pel diari *El Mundo* ara fa set mesos i reproduït en part per *El Periódico* i *La Vanguardia*. En aquest sentit, Álvarez acusa Pujol i Puig d'estar al darrere de negocis obscurs. Entre les operacions presumptament delictives de Pujol i els seus socis parla d'evasió de divises a paradisos fiscals com Andorra, Liechtenstein i les illes del Canal d'Anglaterra o de la compra d'hotels, immobles i instal·lacions portuàries a Mèxic, Panamà i

Sánchez-Camacho a la inauguració del saló internacional de l'automòbil d'anguany / ROBERT BONET

l'Argentina. Per donar més força a les seves afirmacions, en un moment de la conversa, Álvarez dicta a Camacho tres números de telèfon que, suposadament, utilitza Jordi Pujol fill i li diu que "punchant" aquests terminals podrà verificar les seves acusacions. En un dels números, insisteix que hi ha nombroses converses entre Jordi Pujol fill i el cap de la trama Pretòria, conegut amb el sobrenom de *Luigi*.

"SABIA QUE L'ESTAVEN GRAVANT"

L'advocat Rubén Romero, que representa a l'extreballador de l'agència Método 3 Àlex Borreguero -imputat com a autor material de la gravació-, assegura que Sánchez-Camacho sabia que l'estaven gravant i que així es demostrarà quan s'aixequi el secret de sumari judicial. Segons ell, a l'expedient, hi consten les proves que demostren que la factura del dinar va ser pagada per Método 3, un extrem que contradiu frontalment la versió de la líder popular. Si la gravació es va fer amb consentiment d'una de les parts, com manté Romero, la denúncia de Sánchez-Camacho seria falsa. ◀

OPINIÓ LLIURE

'Victus', immersos o no

Martí Gutiérrez Farré
Mestre substituït de primària
@martigutifarr

Per as qui no l'hagin llegit, el dissenyi de *Victus* gira entorn de la Guerra de Successió Espanyola i, concretament, dels fets produïts durant els setges a diferents ciutats del Principat. Albert Sánchez Piñol traça un retrat històric i antropològic d'una guerra que va tenir un abast mundial pels embrionaris estats nació i pels pobles que els configuraven. Durant l'obra, el personatge, en Martí Zuviria, fa un gran èmfasi a la reacció del poble català en la defensa de les seves llibertats com a subjecte. Zuviria veu com, independentment de l'exèrcit que l'empari, el poble respon amb una lluita voraç i efervescent, emfatitzant en la importància de la defensa i de la consegüent desfeta.

Em remunto a 1714 perquè és des d'aquí d'on partim com a nació derrotada i depenent d'un estat nació que es configurava com a tal dos anys més tard i oficialment s'institucionalitzaria un segle més tard a Cadis.

Aquest punt de partida és indispensable per entendre bona part del comportament del ciutadà català del segle XXI. Comportament que com qualsevol territori ocupat des de fa segles deriva cap a un estat permanent i generalitzat d'autoodi.

Si ens remuntem a nivells històrics sobre les pressions i assetjaments que ha patit el poble català no acabaríem mai i potser ens recrearíem, com a bons puzil·lanimes que som, en casos massa concrets. No m'agradaria estendre'm en una infinita enumeració d'accions o de repressions a la nostra llengua ja sigui mitjançant accions violentes directes o mitjançant l'aplicació de polítiques que impliquen donar prioritat o oficialitzar en perjudici del català, però em temo que n'hauré d'esmentar algunes. Per exemple, ja el 1482 comença la supressió de la Bíblia Valenciana, del 1707 al 1719 s'inicia el famós i atroç Decret de Nova Planta, València (1707), Mallorca (1715), Catalunya (1716) i Sardenya (1719) on es prohibeix l'ús oficial del català. Un segle després i només per destacar un dels centenars d'exemples que citen Benet i Francesc Ferrer i Gironès, el ministre espanyol Manuel de Godoy obliga a que a cap teatre no es representi cap obra que no sigui en castellà. Ara tocaria anomenar la Llei Moyano (1857), no gaire distant a l'actual LOMCE del tertulià, avui ministre Wert o tantes i tantes lleis, decrets, reials o ministerials, ordres, multes, clausures... que evidentment s'accentuen el 1939 quan el dictador Francisco Franco afirma rotundament: "La unitat nacional la volem absoluta, amb una sola llengua, el castellà i una

sola personalitat, l'espanyola", evidentment no ha va fer en català. A partir d'aquell dia aquesta remota llengua mil·lenària, parlada per gairebé 12 milions de parlants va deixar de poder-se utilitzar al carrer. Només es podia fer a casa.

Com a docents i com a parlants, hem de superar l'actual 'el català a l'escola' i anar més enllà en el nostre esforç i en el combat contra l'enemic intern: l'autoodi

Passejant per Sants, on visc, l'extradi de Bellvitge, on precàriament treballo o, inclús, per Santa Coloma de Queralt, poble on vaig néixer i d'on no es pot sospitar que hi imperi la llengua de Nebrija, he pogut constatar un fet: que aquell català només a casa o "en castellano por educación", Franco *dixit*, està profundament arrelat. I és que quantes vegades no hem vist, impotents, escenes col·lectives on un sol castellanoparlant en un ampli grup condiciona i fa canviar la llengua de la resta de catalanoparlants? O la multitud de diàlegs entre un catalanoparlant i un castellanoparlant en el qual l'únic bilingüe és el primer? Per què es dona en la major part dels casos aquesta dinàmica perversa i anihiladora? Doncs és ben senzill, ens tornem a remetre a l'històric autoodi. Només des d'aquest es pot entendre la minorització lingüística. Procés amb el qual els sociolingüistes anomenen el declivi intencionat o no d'una llengua. La desigualtat lingüística, vaja. Si tot aquest garbuix de dinàmiques socials i lin-

güístiques les traslladem a un dels pilars del lapidat estat del benestar, l'escola, ens trobarem que la situació és ben bé la mateixa. Què passa amb la llengua a les escoles públiques del nostre país? És sabut per tothom i de forma diàfana que l'escola està regida per un programa anomenat "immersió lingüística", l'embrió del qual va ser gestat després de la dictadura nacionalcatòlica, produint-se així uns certs canvis per tal d'afavorir la normalització del català. El programa pilot es va iniciar el curs 1983-1984 a 19 escoles públiques de Santa Coloma de Gramenet, una població d'alumnes majoritàriament castellanoparlants. L'èxit fou brutal i es va anar establint i estenent progressivament a totes les escoles, fins que al curs 1992-1993 l'escola en català es va convertit en el model d'ensenyament a tot el Principat.

Si ens traslladem a l'any 2013 i confabulem sobre l'educació pública d'avui és obvi que la major part dels participants estarà d'acord amb el desmantellament progressiu i orquestrat d'aquest ens tant preuat pel país. Però avui no volem parlar de la falta de recursos o del manteniment dels concerts a les privades, o de la renovació pedagògica només a l'abast d'algunes elits. No, avui volem parlar de l'estat de la nostra llengua al sistema educatiu. I inevitablement la pregunta que hom es fa és si la famosa immersió, que cap català de bé nega qüestionar, està funcionant de forma tant excel·lent com tothom afirma.

Desconeixem les múltiples realitats canviant del país, m'atreviria a afirmar que la immersió ha estat un èxit per reflotar una llengua esbocinada pels reiteratius atacs dels ocupants. No obstant, a dia d'avui, la salut d'aquest programa no pot ser d'una vitalitat tant extraordinària si en la societat

actual els vicis de l'autoodi estan a l'ordre del dia. No acabo de lligar caps que a l'escola es parli en català i al carrer majoritàriament es faci en castellà. Què s'està fent malament des de l'escola? O potser el debat és molt més de fons? Penso que l'escola pública catalana, sobretot en la zona de l'àrea metropolitana i concretament a zones principalment castellanoparlants, s'està aplicant una falsa o, fins i tot, una contraimmersió. Per posar un exemple, de què serveix que un mestre o una mestra dirigeixi als seus alumnes en català dins l'aula si quan surten i es dirigeixen als pares ho fan en castellà? De què serveix crear un oasi lingüístic a l'aula? Entenc que la minorització es resol amb la normalització però confeccionant bombolles l'únic que acaba aconseguint és la marginació. La relació d'alguns infants amb el català comença i acaba a l'escola. Molts docents diran que és un mínim assolit i que molts d'aquests infants no haurien sentit mai el català sinó fos per l'escola però a mi no em serveix. "Ja no ens alimenten molles", com deia l'estimat Ovidi, "ja volem el pa sencer". Una llengua, com qualsevol aprenentatge ha de ser funcional o deixa de tenir sentit. Per tant, la immersió com està entesa per molts docents d'aquest país, comença i acaba a l'aula, sense anar més enllà.

Crec que, si no volem reafirmar i consolidar dinàmiques tant conegudes com "el català en casa" i ser participis i còmplices de la nostra pròpia minorització, hem de superar com a docents i com a parlants l'actual "el català a l'escola" i anar més enllà en el nostre esforç i combat de l'enemic intern, l'autoodi. Un dels grans culpables que no ens deixa avançar com a parlants i com a poble lliure que aspirem ser. ◀

/ NÚRIA FRAGO

PERSPECTIVA

La democràcia global

Fèlix Pardo
Club Pobrelberg
@La_Directa

Seria tot un despropòsit pretendre articular una alternativa al capitalisme centrant-se en un sol país i fent abstracció de la resta del món, quan la conjuntura per la qual transita el capitalisme actual, present en la pràctica totalitat de països, és la globalització neoliberal. Les últimes crisis financeres i econòmiques així ho constaten. Certament, no hi ha cap país que no es vegi afectat en la seva economia pels successos i perturbacions que esdevenen en l'economia dels altres països. No obstant això, no comparteixo l'optimisme polític d'unes quantes persones d'esquerres a l'hora de valorar la influència d'alguns moviments i iniciatives com l'altermondialisme i el Fòrum Social Mundial, d'una banda, i d'altra banda, totes les transformacions polítiques, econòmiques i mediambientals que requereixen la participació activa dels poders públics, com es el cas de la democràcia participativa, la renda bàsica, els tractats de comerç internacional o els protocols de producció sostenible i ecològica.

Em sembla una ingenuïtat creure que els actuals governs, per moltes manifestacions i trobades internacionals d'acti-

vistes socials, per molts estudis econòmics i financers del món acadèmic que donin suport a alternatives al model de la globalització neoliberal, canvïn la seva agenda política i econòmica. De fet, en els últims anys hi ha hagut fins i tot un retrocés en molts països pel que fa a la legitimació democràtica dels governants, a les polítiques mediambientals i al manteniment de l'estat de benestar. Pensem només en els països intervinguts per l'FMI i totes les coaccions al compliment del pagament del deute, que en la majoria dels casos és un deute odiós i injust.

La solució als problemes de la globalització exigeix una acció radical de la gent d'arreu del món

Si els ciutadans pensem que ens fan falta les institucions de l'Estat per canviar la societat, mai no farem els canvis necessaris per les inèrcies i conveniències dels partits polítics tradicionals i els poders públics. Les societats democràtiques -una altra cosa són els experiments polítics que han sorgit de les revolucions socials o de dictadures militars- canvien més per les petites coses que els ciutadans fan quotidianament que no pas per

les grans decisions polítiques, que ho canvien tot perquè tot segueixi com abans. En aquest sentit, considero que la perspectiva llibertària pot ajudar a superar aquells supòsits arrelats en una ideologia política que atorga a les organitzacions polítiques i a les institucions de l'Estat un paper si no decisiu, com a mínim suplementari en el procés de transformació social vers l'emancipació econòmica dels treballadors.

Penso que la solució als problemes de la globalització exigeix una acció radical de la gent d'arreu del món. I aquesta acció no passa, naturalment, per accions violentes, sinó per la desobediència civil i la insubmissió, la negativa a col·laborar i ser còmplice amb el sistema capitalista i la creació de formes de vida social autònomes, autogestionades i col·lectives que permetin l'emancipació econòmica dels seus associats. Imaginem, per exemple, si demà mateix la gent d'esquerres deixés de sol·licitar crèdits, pagués al comptat i prioritzés el consum responsable, ecològic i local a través de cooperatives de consum i xarxes d'intercanvi de béns i serveis. L'experiència de les Comunitats per a Activitats Autònomes (CEPA) a l'Equador o de les Cooperatives Integrals i Eco-xarxes a Catalunya són un bon exemple d'aquestes accions que han de permetre un canvi de model en el disseny des de baix del sistema social avui dominant. ◀

/ NÚRIA FRAGO

CANVI DE RUMB

Professorat i nivell B2 d'anglès

Associació Catalana de Filòlegs i Traductors Docents
@La_Directa

El 13 de juny, la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, va declarar en una nota de premsa que "hi ha aproximadament un 15% dels docents de la borsa d'interins i substituïts que tenen un bon nivell d'anglès, equivalent al B2, al marge dels que tenen l'especialitat -i que per tant ja són professorat d'anglès". Des de la nostra associació de filòlegs i traductors docents ens agradaria fer alguna puntualització.

La consellera va ometre que, d'aquest 15%, ja n'hi ha molts que fan classes d'anglès als instituts. Actualment, a l'especialitat d'anglès de secundària, a banda del professorat funcionari, hi ha l'interí i substituït, de procedència diversa: filòlegs i traductors d'anglès amb màster específic i titulats de la resta de carreres amb màster de la seva especialitat i nivell B2 o superior.

Es nomenen interins d'altres especialitats havent-hi filòlegs o traductors disponibles

Segons la normativa vigent, tots poden ensenyar anglès en igualtat de condicions i només l'antiguitat determina les possibilitats de treballar. Per exemple, si a un historiador amb quatre anys d'experiència en la seva matèria se li reconeix l'especialitat d'anglès en acreditar un B2, encara que no tingui formació didàctica ni experiència en l'ensenyament de la llengua, tindrà prioritat per davant d'un filòleg o traductor amb formació específica però amb menys temps treballat. Aquest fet, que hem estat denunciant sense èxit tot aquest curs, demostra una gestió ineficax de la borsa, ja que es nomenen interins d'altres especialitats havent-hi filòlegs o traductors disponibles.

Es promou la idea que qualsevol docent amb bon nivell d'anglès està qualificat per ensenyar-ne. Seguint aquesta lògica, tots podríem ser professors de català o castellà pel sol fet de ser nadius. A més, tampoc no es tenen en compte ni la formació cultural, literària i històrica que es proporciona a les carreres específiques, ni la didàctica, ni la vocació. Al final, però, qui en pateix les conseqüències és l'alumnat, al qual no se li ofereix la millor qualitat docent. Es tendeix a afavorir la polivalència en comptes d'escollir el professorat més preparat per cada matèria. ◀

IMPRESSIIONS

CARTES

Envie les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La unitat de la llengua és inqüestionable, un cop més

Josep Maria Nin
Barcelona

El PP valencià demana a les Corts Valencianes que s'insti la RAE a considerar el valencià una llengua diferenciada del català, atenent el seu suposat origen iber, que daten en el segle VI a. C. El mateix partit fa poc que va fer una bestiesa semblant denominat *Japao* el català de la Franja d'Aragó. Posats a voler destrossar llengües, sense rigor i menystenint la comunitat científica, podrien opinar que l'andalús és una llengua diferent del castellà per un suposat parentesc amb l'àrab, anterior a la Reconquesta, o que la llengua oficial de Mèxic no és espanyol sinó una altra de ben pròpera a l'asteca. El mateix succeeix al Perú, on parlen una variant del quítxua i no pas castellà. Fins i tot podrien dir que el que es parla a Guinea Equatorial no és espanyol sinó una varietat del bantu, i també que el que es parla al Sàhara Occidental és clarament procedent del berber. És a dir, podrien concloure que l'espanyol només es parla avui dia als antics regnes de Castella

i Lleó. Veritat que és estúpid? Tothom sap que el castellà és la segona llengua més parlada al món i també que el català es parla des del Rosselló fins al País Valencià (on s'anomena valencià) i des de la Franja d'Aragó a Menorca, passant per Catalunya, i també al poble de l'Alguer a Sardenya i a Andorra. Deixen de votar estupideses i treballen per coses útils! ◀

Pensions

Josep Perals
Barcelona

Ens podem preguntar si el sistema de repartiment és un dogma inamovible que, a més a més, dona lloc a formular catastrofismes, i fins i tot a brometes de mal gust, sense tenir en compte que molts pensionistes ajuden l'economia familiar i col·laboren a evitar que, amb l'elevada taxa d'atur, hi hagi una explosió social que acabi com el rosari de l'aurora. A més, paguen IVA i les pensions mitjanes i altes, IRPF. Hi ha països en què les pensions formen part del pressupost de l'Estat. I hi ha països amb poca defraudació fiscal, i poc proclius a atorgar generoses amnisties. Tot està relacionat. ◀

COM S'HA FET...

Aquesta és la darrera setmana de la campanya de micromecenatge *La DIRECTA es transforma* que vam començar el 21 de maig amb la plataforma Verkami. La campanya acaba el diumenge 30 de juny, queden 5 dies. El 31 de maig, amb només deu dies, vam assolir la xifra inicial que demanàvem de 22.000 euros. Aleshores, vam ampliar els objectius fins als 31.800 i ja gairebé hi hem arribat. No podem deixar de mostrar la satisfacció per constatar l'ampli suport que rep

aquest projecte independent de premsa lliure fet des dels moviments socials i de pensar que aquest suport és paral·lel al creixement i l'expansió dels mateixos moviments socials en la lluita per un món millor. Podem estar totes molt contentes i mirar el futur amb una mica més d'optimisme. D'altra banda, ara començarem la part final de la campanya de recaptar els diners i fer arribar les recompenses a totes les mecenes. Qualsevol ajut serà benvingut. Fins la setmana que ve. Salut!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. //

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM?

REDACCIÓ Estirant del fil David Bou i Marc Font **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaderns d'illacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hibai Arbidé, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Salut Vila **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Téllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: hortadirecta.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PONENT: terresponent@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 25

PENSEM

Cooperatives de consum; els reptes de l'autogestió alimentària

Ramon Samblas
@La Directa

Les cooperatives de consum de productes ecològics i de proximitat han experimentat un creixement exponencial en els últims anys arreu del territori. Aquestes suposen un punt de ruptura per part de les consumidores amb el model que imposen les grans empreses de distribució d'aliments, que tracten tot el que ens duem a la boca sota la lògica del màxim benefici. També poden bastir una sortida digna per a aquella pagesia que, a canvi de produir de manera respectuosa amb la natura, pugui mantenir llocs de treball dignes a l'agricultura.

Ara bé, aquestes cooperatives i les persones que les formem subsistim en un món en el que el consumisme determina que sempre pot haver de tot i en

quantitat. És una tasca de totes les que participem d'aquest moviment interioritzar els riscos de produir i consumir segons el ritme i les mancances que imposa la natura. Els grups de consum també són una oportunitat per empoderar-se i assumir un contingut social en les relacions productores-consumidores, fixant preus justos que reconguin la feina que hi ha al darrere de tot el que arriba a les cooperatives i, a la vegada, no converteixi els productes orgànics en articles de luxe. En altres paraules, aplicar la solidaritat i establir relacions no jeràrquiques d'una part envers l'altre. El risc que comporta no fer-ho és acabar convertint aquest moviment en una moda passatgera i transformar productores en intermediàries, consumidores en clientes i cooperatives en simples botigues de productes saludables. ◀

EL RACÓ IL·LUSTRAT

PITU PITARCH

MIRALLS

Montserrat Galceran

“La producció del coneixement crític ha de recuperar la metodologia feminista”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Salt vol canviar la pell de les escoles

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 156

DIRECTA 323

26 de juny de 2013

FOTOGRAFIA:
Tertèr

A FONTS | UN SISTEMA 'INSOSTENIBLE'?

Ofensiva contra les pensions

La darrera gran reforma de les pensions del govern del PP data del 15 de març de 2013 i, en el seu redactat, es determina analitzar si el nou sistema aprovat és *sostenible* l'any 2027, després de catorze anys de funcionament. Menys de tres mesos després, l'executiu espanyol encarrega un nou informe a *experts imparcials* per redactar una nova reforma, pressionat per la troica i sota les recomanacions de la banca. El resultat de la proposta serà una reducció de les pensions, que afectarà tant les noves com les velles pensionistes.

Àlex Tisminetzky
afons@setmanaridirecta.info

Plouen reformes laborals i les tempestes a la Seguretat Social cada vegada són més violentes. Durant els darrers dos anys, primer José Luis Rodríguez Zapatero i posteriorment Mariano Rajoy han legislat dues grans reduccions de la jubilació i han promès als mercats que baixarien les pensions un 20%, en matèries tan sensibles com el subsidi de les persones més grans de 52 anys (ara 55 anys) o la reducció de les quanties de la prestació d'atur.

A l'Estat espanyol, doncs, les pensions –amb unes xifres d'escàndol– són devaluades dia rere dia. Abans i tot de les darreres reformes, les dades fredes del Ministeri de Treball deixaven constància que la pensió mitjana catalana era de només 885 euros mensuals (650 en el cas de les dones) i que tres de cada quatre no arribaven als mil euros. Les comparatives amb Europa no deixen lloc al dubte, ja que l'Estat espanyol destina només un 10% del seu PIB a les pensions, molt per sota del 13% de mitjana de la resta d'estats de la UE. Tot i que no hi ha debat sobre la precarietat i la feblesa de les pensions a l'Estat espanyol, s'ha generat una escalada normativa i mediàtica amb la voluntat de reduir el que ja es troba sota mínims.

Bienni fatidic

L'estiu de 2011, en un context de fortes pressions dels mercats i una prima de risc desbocada, el llavors president del govern espanyol, Zapatero, va dur a terme una de les retallades de les pensions més importants dels darrers 30 anys, amb el suport de les cúpules de CCOO i UGT. La llei 27/2011 es fonamenta en la regla d'obligar la població espanyola a treballar més anys, jubilar-se més tard i percebre pensions un 20%

més baixes. El partit socialista, amb el suport dels sindicats oficials, va augmentar l'edat de jubilació de 65 a 67 anys de manera transitòria fins al 2027. Alhora, només es podrien jubilar anticipadament als 61 anys les treballadores acomiadades a causa d'un ERO, fet que augmenta l'edat de jubilació anticipada voluntària fins als 63 anys. Finalment, la llei va acabar d'amanir el cop radical a les pensionistes amb unes condicions gairebé impossibles per a la jubilació parcial i una igualació a la baixa de la jubilació mínima amb les pensions no contributives, actualment de 347 euros mensuals.

- *Les mesures principals es basen a augmentar l'edat de jubilació fins als 70 anys, evitar al màxim les jubilacions anticipades i establir un nou càlcul de la prestació basat en una mitjana de tota la vida laboral*

- Però, mesos després d'arribar al govern, el nou president Rajoy no va retornar l'edat de jubilació als 65 anys, com havia promès durant la campanya. Ben al contrari, el Reial Decret 5/2013 de 15 de març va accelerar radicalment les reformes iniciades per Zapatero augmentant l'edat per poder-se jubilar anticipadament a 63 anys si es prové d'un ERO i a 65 anys per a la jubilació voluntària, sempre que es tingui la xifra –gens menyspreable– de 35 anys cotitzats. Si no és així, la resta de treballadores es jubilaran amb 67 anys.

Pressió de la troica

Pocs dies després que s'aprovés la reforma de Rajoy, la troica (FMI, Banc Europeu i Unió Europea) va imposar un calendari de mesures nou i concret a l'Estat, on s'inclou la reforma de la Seguretat Social a finals de 2013.

Tot i que el govern espanyol s'havia proposat la data de 2027 per analitzar si els canvis eren viables, només unes setmanes després, va organitzar un grup d'expertes imparcials que, en el temps rècord d'un mes, va poder analitzar si el nou sistema de càlcul de les pensions —que només feia dos mesos que estava en vigor— era sostenible.

—
Les treballadores acomiadades als 50 anys sense possibilitat de jubilar-se fins als 67 o les pensionistes amb menys de 600 euros seran les víctimes d'aquest nou assalt del neoliberalisme
 —

Vuit de les dotze persones expertes que han aconseguit aquest informe treballen directament per a bancs i companyies asseguradores, que —curiosament— són les més interessades en les rebaixes de les pensions públiques i a fer que la població es vegi obligada a contractar pensions privades.

Les conclusions de les expertes (les vuit persones pagades per la banca i la proposada per CCOO, que també va avalar l'informe) són tan radicals com previsibles: el sistema és *insostenible* i caldrà treballar més anys per percebre prestacions encara més baixes.

Les mesures principals es basen a augmentar l'edat de jubilació fins als

70 anys, evitar al màxim les jubilacions anticipades i establir un nou càlcul de la prestació final basat en una mitjana de tota la vida laboral, fet que, estàndicament, rebaixarà encara més les prestacions finals.

L'informe de les expertes proposades pel govern espanyol va coincidir amb altres informes, com el que van elaborar el BBVA i la patronal espanyola d'asseguradores, on gairebé el mateix grup d'expertes van arribar a les conclusions que interessaven a la banca i les asseguradores.

Rebaixa de les pensions existents

Com a novetat, les expertes posen sobre la taula la possibilitat de retallar les pensions existents i no només les que s'han de reconèixer en un futur. Una nova idea que, fins ara, ni s'havien atrevit a plantejar.

Concretament, l'informe proposa anul·lar la revalorització de les pensions a partir de l'IPC (fet que mantenia el poder adquisitiu de les pensionistes)

IL·LUSTRACIÓ: Ona Trabal

substituint-lo per un nou càlcul, que dependrà de l'evolució econòmica general i que, en èpoques de crisi com l'actual, pot significar una rebaixa real de les pensions. A la pràctica, el nou càlcul —tan complex com indesxifrabable— anirà devaluant, any rere any, els minso ingressos de moltes pensionistes, que perdran poder adquisitiu i, *de facto*, percebran una pensió més baixa.

Interessos empresarials i bancaris

Darrere aquesta onada de retallades, hi trobem les empreses —interessades a pagar cada cop menys en concepte de cotitzacions a la Seguretat Social— i els bancs i les companyies asseguradores, disposades a entrar a gestionar els milions d'euros de la caixa de les pensions.

L'empresariat ha pressionat i pressiona per poder-se acollir a les cada vegada més nombroses excepcions que permeten pagar menys (o fins i tot no pagar) cotitzacions per les seves treballadores, que és una manera indi-

recta de rebaixar el salari. La patronal espanyola es proposa reduir al mínim els costos salarials de les empleades i això inclou les cotitzacions.

Per la seva part, la banca espanyola té un gran interès que el govern privatitzi un àmbit que gestiona milions d'euros, uns diners que servien per invertir a la borsa i augmentar els beneficis de les grans entitats financeres.

La gran perdedora de la nova aposta, però, serà la majoria de la població, treballadores que, fins ara, han vist garantits —encara que de manera precària— els seus ingressos en cas d'invalidesa, accident o edat avançada i que, amb el nou model, es trobaran sense protecció social. Les dones i les persones precàries sense els anys de cotització requerits, les treballadores acomiadades als 50 anys sense possibilitat de jubilar-se fins als 67 o les pensionistes amb pensions de menys de 600 euros conformaran les mil i una cares de les víctimes d'aquest nou assalt del neoliberalisme a la caixa de les pensions.

La lluita per la revalorització de les pensions de 2012

A.T.

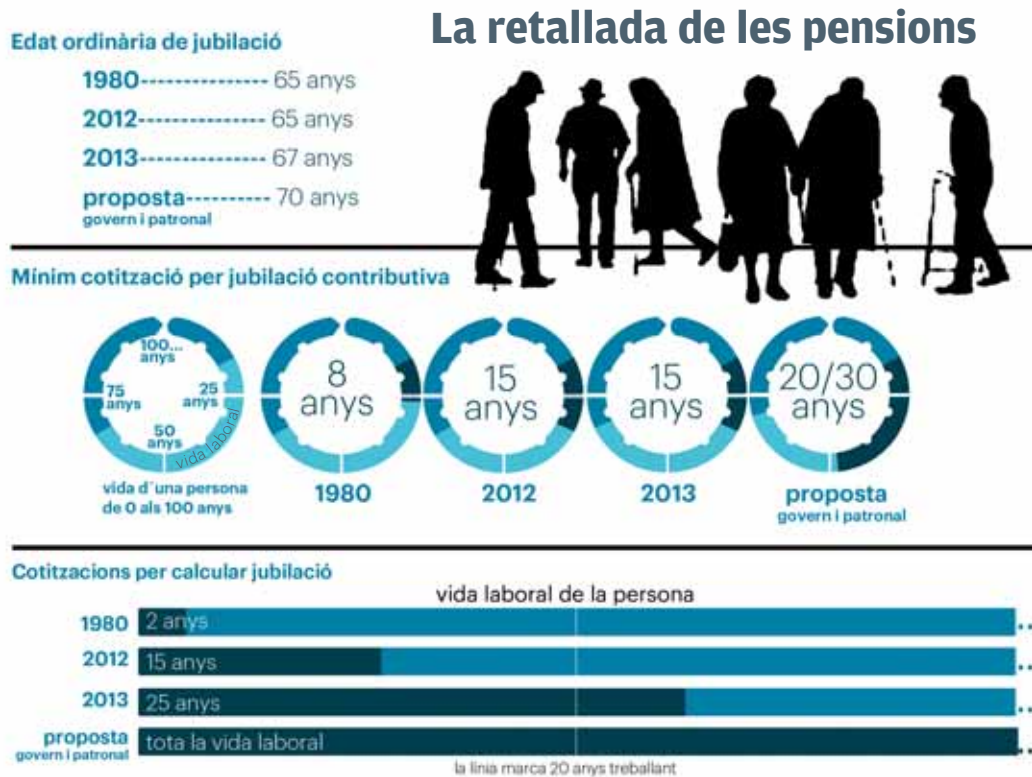
Les administratives de l'INSS del carrer Numància de Barcelona no creien el que veien. Les pensionistes, que fins ara aguantaven mil i una rebaixes sense alçar la veu, començaven a organitzar-se. La imatge pagava la pena. Un centenar llarg de pensionistes de Sants feien cua, el 22 de maig, a les oficines de la Seguretat Social, reclamant col·lectivament la revalorització de les seves pírriques pensions, enmig d'una agitada campanya veïnal impulsada pel moviment 15-M de Sants i el Col·lectiu Ronda i que ha generat xerrades als

casals de gent gran, les associacions veïnals i les parròquies, a més de taules informatives als mercats i centenars de cartells pel barri.

La reclamació judicial és molt simple. El darrer Reial Decret de no revalorització de les pensions de 2012 segons l'IPC es va aprovar el novembre de 2012, amb efectes retroactius onze mesos abans, des del gener de 2012. Les pensionistes denuncien que aquesta llei no es podia aprovar retroactivament i sol·liciten que se'ls aboni la revalorització de les pensions del gener al novembre de 2012. Les quanties reclamades van —en funció de cada pensió— dels 125

als 400 euros en total. Es calcula que, només a Barcelona, prop de 2.000 persones han interposat aquestes reclamacions. Les pensionistes, amb l'ajuda del 15-M i el Col·lectiu Ronda, van organitzar una concentració d'un centenar de persones durant un dels primers judicis, el 17 de juny al jutjat social número 33 de Barcelona, que actualment està a l'espera de sentència. Davant de Magistratura, les pensionistes van deixar constància que s'està creant un nou agent social amb la voluntat d'aturar les retallades de les pensions, fet que marcarà l'agenda política, social i mediàtica dels propers anys.

Oposició sindical a la nova proposta de reforma

Mar Carrera

Les organitzacions sindicals han rebutjat la nova proposta elaborada fruit de l'informe del consell d'expertes i han fet crítiques de diversa gradació. CCOO s'ha posicionat en contra de la necessitat d'abordar una nova reforma de les pensions a través d'una "decisió política" que es pretén justificar a partir d'un informe econòmic. Ha defensat la vigència de l'Acord 2011, que no es desenvoluparà totalment fins l'any 2027 i que, segons l'organització, inclou mesures per garantir el futur del sistema. UGT considera que l'informe pretén reduir les pensions i "fer que els ciutadans i ciutadanes tinguin por i optin per plans privats". El sindicat remarca que l'anomenada *guardiola* de les pensions té un superàvit de 63.008 milions d'euros, quantitat suficient per poder superar el temps de crisi.

Amb una crítica més centrada en el sistema econòmic, altres sindicats també s'han pronunciat. La CGT ha detectat dotze *mentides conscients* a l'informe d'experts, uns savis que, el 1995, "pagats per BBVA i La Caixa", ja van fer una diagnosi similar del sistema públic de pensions. L'organització sindical rebutja les "disset maneres de què gaudeixen els empresaris per desgravar, reduir o, simplement, no cotitzar les seves quotes patronals". Lamenten que l'informe no proposi altres vies que, segons apunten, permetrien un augment dels ingressos: que es cotitzés tot allò ingressat, s'eliminés les desgravacions i les reduccions en els plans de pensions privats o es creés ocupació en lloc d'acomiar gent. La Coordinadora Obrera Sindical destaca dos *atacs* que "l'agenda capitalista ha imposat al sistema de pensions de la classe treballadora": la Llei 27/2011 de l'1 de gener de 2013, que retarda l'edat ordinària de jubilació de 65 a 67 anys i incrementa el temps per gaudir d'una pensió "mínimament digne"; en segon lloc, el Reial Decret-Llei 5/2013, centrat a retardar i dificultar l'accés a la jubilació anticipada. L'organització constata que, mentre hi ha un 26% d'atur i un atur juvenil que frega el 60%, no es facilita la incorporació de gent al mercat laboral i s'obliga les persones velles a treballar més anys, cosa que els impedeix envellir dignament. Finalment, el sindicat Cobas veu impossible finançar les pensions amb els pressupostos si els impostos recauen en la població en general, deixen al marge les rendes de capital i els beneficis de les grans empreses —que "paguen menys i evadeixen a paradisos fiscals"— i donen la prioritat "al pagament del socialitzat deute privat".

Breu història d'un desmantellament

A.T.

Com una gota malaia. Com un degoteig continu de mesures en una única direcció, els diferents governs espanyols posteriors al franquisme han anat promulgant lleis que han dificultat l'accés a les pensions i n'han reduït les quanties. Unes retallades que, aquests darrers dos anys, s'han accelerat.

La gran afectada és, serà i ha estat la jubilació. Només cal recordar que, l'any 1980, es podia accedir a la prestació contributiva havent cotitzat només vuit anys, un límit que va augmentar a deu anys el 1985, a 12,5 anys el 1997 i que, actualment, se situa als quinze anys. Milers de treballadores —sobretot dones, persones precàries i immigrants— s'han quedat pel camí pel fet de no arribar al temps mínim

de cotització i s'han vist abocades a les pífies prestacions no contributives (PNC). També cal recordar que, l'any 1985, la quantia a percebre per la jubilació es calculava fent la mitjana dels dos millors anys dels darrers deu (que triava la treballadora); després, va passar a ser la mitjana dels darrers vuit anys i, a poc a poc, va arribar a deu anys i quinze, fins arribar als 25 anys actuals.

Sense alternatives?

A. T.

De la lectura dels informes de les expertes i de les lleis del govern espanyol, se'n podria desprendre que cal retallar, si no volem caure a l'abisme de la fallida del sistema de pensions. Però els estudis més imparcials no només han negat les previsions catastrofistes, sinó que moltes veus expertes també han proposat mesures alternatives per augmentar la caixa de la Seguretat Social i consolidar la sostenibilitat del sistema. L'únic inconvenient d'aquestes mesures és que, tot i beneficiar la gran majoria, no augmenta els beneficis de la minoria més rica.

Una de les propostes principals és l'augment del control del treball a l'eco-

nomia submergida, ja que la manca d'inspectores de treball i les pràctiques il·legals de gran part de l'empresariat fa que prop del 20% de les treballadores no cotitzin, treballin sense contracte o cobrin una part en negre, fet que suposa defraudar quantitats milionàries a la Seguretat Social. Alhora, es proposa eliminar les bonificacions dels contractes a determinats col·lectius de treballadores; amb les darreres reformes laborals han augmentat els casos en que els empresaris cotitzen menys, i fins i tot pràcticament no cotitzen, quan contracten determinats col·lectius, cada vegada més amplis. Contractes a joves, dones i persones més grans de 45 anys compten amb reduccions de cotització amb unes finalitats no

gaire clares. També s'ha proposat augmentar els topalls màxims de cotització; actualment, no es poden cotitzar més de 3.400 euros mensuals. Així doncs, les assalariades amb sous més alts que perceben sumes superiors no cotitzen realment pel que cobren i, per tant, deixen d'ingressar a la caixa de la Seguretat Social. Per exemple, un alt càrrec que cobra 10.000 euros mensuals només cotitza una tercera part del seu salari, fet que suposa que entrin menys diners a la caixa de la Seguretat Social. Finalment, també és possible transferir diners públics provinents dels impostos a la Seguretat Social, de la mateixa manera que hi ha partides que es destinen a la família reial o a armament, entre d'altres.

Montserrat Galceran: “La producció del coneixement crític ha de recuperar la metodologia feminista”

L'històric convent dels caputxins de Barcelona va acollir, el mes de febrer d'enguany, prop de 300 persones provinents de les universitats de Barcelona, Tarragona, Girona, Lleida i les Balears. Volien reflexionar sobre l'actual procés d'enderroc de la universitat i assentar les bases per la resistència i la construcció d'un ensenyament superior públic i de qualitat. L'espai escollit no era casual. Es volia retre un homenatge a la primera *Caputxinada*, una trobada universitària que, en el marc de la repressió franquista, també va intentar construir un model universitari diferent. Era l'any 1966 i, després de tres dies de setge policial i solidaritat ciutadana, es va crear el Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona. En aquest col·lectiu, hi participava una jove Montserrat Galceran, actualment catedràtica de filosofia de la Universitat Complutense de Madrid, activista social, assagista i membre activa de la Universitat Nòmada. Galceran ha visitat la ciutat de Lleida aquests dies, en el marc de la primera jornada de debat de la comunitat universitària de la UdL, organitzada per la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública.

Joana Soto Merola
entrevista@directa.cat

En un article de l'any 1998, parles d'un informe del Banc Mundial que recomana aplicar a la universitat els mateixos criteris que s'apliquen a les empreses

privades. És aquest, el punt de partida de la reforma que està patint la universitat pública?

En certa manera, sí. És com si haguessin descobert que la universitat pot ser un nucli de negoci i intenten supeditar-la a la lògica empresarial. Però, és clar, s'ha de tenir en compte que la universitat, pel tipus de producte que genera, és una institució una mica especial i el coneixement és difícilment mercantilitzable des d'un punt de vista quantitatiu. El que s'intenta, doncs, és introduir una sèrie de mesures que facin que això sigui més fàcil de fer. En primer lloc, es vol supeditar la investigació a diversos protocols sobre què s'ha d'investigar, com es pot investigar, amb quins criteris, etcètera. En segon lloc, s'intenta que les empreses s'introdueixin com a sòcies privilegiades d'aquestes investigacions, de manera que, si hi ha resultats positius, tindran uns drets adquirits sobre aquestes recerques. En tercer lloc, es comença a tractar el personal com a personal d'empresa, amb contractes precaris, sous molt justos, cap privilegi lligat a la carrera acadèmica i una gran jerarquia i un manteniment de les diferències bastant clar. Això fa que la supeditació de la universitat a l'empresa sigui molt més fàcil.

“Hem de recuperar la idea del comú: recursos i béns compartits pel conjunt de la societat i gestionats a través d'una democràcia directa i de pràctiques assembleàries”

És el camí cap a la mercantilització total de la universitat?

Exacte. L'altra pota de l'assumpte és crear un mercat del coneixement i mercantilitzar-lo, com si la universitat fos una fàbrica amb uns criteris ben definits. Això també afecta l'estudiantat, que es converteix en comprador d'una nova mercaderia: el coneixement. La formació és converteix en quantificable i, per tant, s'ha de pagar. Si l'estudiant no pot finançar aquest cost, el sistema s'encarregarà d'endeutar-lo. Aquesta estudiant, per tant, sortirà de la universitat amb una determinada manera de pensar: s'haurà de guanyar bé la vida per poder tornar el deute.

És justament el concepte de *capitalisme cognitiu*. Pots explicar aquesta idea?

És un concepte que discuteix la idea de la societat de la comunicació, de Manuel Castells, intentant relacionar-la

amb la dinàmica capitalista. Les persones que produeixen aquest producte, que és el coneixement, han d'estar en unes condicions assalariades perquè hi pugui haver una apropiació privada de l'excedent. Aquesta idea és una mica complexa perquè no hi ha una propietat privada que fa la inversió. La dinàmica passa a través de l'Estat. És ell, justament, qui assegura aquest tipus de funcionament privat. Aquesta idea lliga amb un altre aspecte important del capitalisme contemporani. L'Estat funciona com l'organisme que permet la privatització. Si veiem l'Estat no només com un conjunt administratiu, sinó també com un facilitador de la venda dels béns públics al millor postor, aquest deixa de ser el garant d'allò públic: privatitza el que és públic perquè és el que té la capacitat de decisió sobre aquest àmbit.

Davant d'aquesta definició d'educació mercantilitzada, cap a quina definició d'educació et decantes?

Quan diem que defensem allò públic, hem de pensar què és el que estem defensant. Hi ha el perill que l'Estat privatitzi allò que és de tothom, tal com passa actualment. En aquest sentit, hem de repensar la noció de *públic*. Hem de recuperar la idea del comú: els recursos i els béns han de ser compartits pel conjunt de la societat i s'haurien de gestionar d'una manera comuna, també, a través d'una democràcia directa i d'unes pràctiques assembleàries. Quin tipus de sanitat volem? Quin tipus de formació volem? Quin tipus de societat volem? Jo crec que és aquí on resideix el problema actualment. No només hem de defensar el que és públic i deixar-ho en mans de l'Estat, perquè ell justament ho està privatitzant tot. Hem de reconstruir aquesta idea. En l'àmbit social, ens hem de replantejar aquest tipus de coses. Quina universitat volem? Volem una universitat que estigui al servei del mercat? Al servei del negoci? O volem una universitat on puguem plantejar els problemes que afecten la ciutadania, com l'habitatge, l'educació, la sanitat, la feina?

Llavors, què entenem exactament per una universitat del comú?

Doncs hauria de ser una universitat universal, sense restriccions d'accés, gratuïta; una universitat oberta, on totes les cultures i totes les maneres de pensar hi tinguin lloc. O sigui, una universitat que no només reculli les directrius de l'Estat, sinó que respongui a la multiplicitat i l'heterogeneïtat de les societats contemporànies.

Aquesta seria, doncs, la meta on es vol arribar. Però, quin seria el full de ruta? Quines són les estratègies per poder caminar cap aquí?

És difícil. Hem d'aprendre a caminar com si fóssim un

FOTOGRAFIA: DÀNAE

FIA:
Quiroz

centpeus. Tampoc es tracta d'abandonar la universitat perquè creiem que és una espècie de carcassa buida. No. Em sembla que la gent que treballem a la universitat podem fer una feina interessant des d'aquest punt de vista. Però, simultàniament, també es tracta d'obrir i traçar nous camins, com les universitats nòmades, les universitats experimentals, els cursos d'autoformació, totes les activitats culturals que es fan a molts centres ocupats o als centres socials. Totes aquestes activitats creen cultura i poden oferir una educació d'alt nivell i de qualitat per tothom. És molt elitista pensar que la formació d'alta qualitat només es troba a les universitats punteres. Per què? La qualitat no està renyida amb les bases ni amb allò popular. Per sort, les capacitats intel·lectuals estan molt repartides i, afortunadament, no estan distribuïdes per criteris de classe o de riquesa. Per què no pot haver-hi formació o una educació de qualitat alta d'àmbit popular? Per què no podem pensar que es pot generar una producció cultural i de pensament crític fora de la universitat?

Per acabar, pots explicar l'experiència de la Universitat Nòmada?

Va començar a finals dels 90. La idea era posar en contacte activistes i intel·lectuals, entenent per intel·lectuals no només les grans figures, sinó també la intel·lectualitat de

masses: la gran quantitat de persones titulades, investigadores o doctores que, moltes vegades, tenen contractes molt precaris a l'acadèmia, però que disposen d'uns coneixements molt adquirits. Es tracta de posar en contacte aquests dos components i veure com aquestes sinergies produeixen un coneixement a partir de les experiències pròpies de

-
“Es tracta d'obrir nous camins, com ara les universitats nòmades, les universitats experimentals, els cursos d'autoformació i les activitats culturals que es fan als centres socials”
-

cadascú. En el moment en què es dona aquesta situació, comencen a aparèixer un munt de coses: coneixements nous, respostes, solucions, etcètera. A partir d'aquesta idea, hem posat en marxa diferents iniciatives: producció de textos, cursos d'autoformació, seminaris, congressos d'alt nivell amb personalitats de la talla de Harvey, Wallerstein, Negri, etcètera. La idea seria conjuntar les experiències de

tothom perquè aparegui una nova manera d'afrontar la producció de coneixement. Una experiència molt interessant que cal tenir en compte per emmirallar-nos-hi és la del moviment feminista. El feminisme va haver de començar des de zero a preguntar-se què significa ser dona, per què hi ha aquesta discriminació contra les dones, què pensem, què vivim, què sentim, com vivim la nostra sexualitat, què passa amb el treball domèstic... Tota una sèrie de preguntes que ara estan codificades en una teoria, la teoria feminista, però que s'han fet des de la base i l'autoformació. Són dones pensant, discutint, elaborant el que han viscut, posant-ho en relació amb altres coses, llegint, debatent, creant revistes i llibres, etc... Aquest és un model que, a mi, em serveix per pensar en el que hem de fer ara. Si les dones haguéssim seguit escoltant el discurs tradicional, que ens deia que érem diferents, que érem inferiors, no podríem haver sortit de la situació en què estàvem. Com te'n surts, d'això? Hem de crear un discurs nou que parteixi de les nostres pròpies experiències. Aquest mateix model s'ha de recuperar des dels moviments socials; cadascú amb la seva experiència, amb la seva idea, amb el que ha viscut, amb el que sap... i posar-ho en comú. El coneixement és molt important per fer aquesta tasca perquè, si no, continuarem sent inferiors, continuarem sent dèbils. Es tracta de provar, d'inventar, de discutir i de debatre.

Salt vol canviar la pell de les escoles

Mares i pares de l'escola El Gegant del Rec de Salt impulsen un projecte per eliminar els barracons del centre i substituir-los per un edifici més respectuós amb el medi ambient i amb la salut dels infants i de l'equip docent. La construcció de la nova escola també pretén oferir feina a famílies sense ingressos del municipi.

Pau Casacuberta
transformacions@setmanaridirecta.info

Dos anys i un mes. Aquest és el temps que va passar des de la inauguració de l'escola bressol El Roure fins al seu tancament, el mes d'abril passat. Després de detectar-hi quatre casos de lipoatròfia semicircular, un trastorn subcutani relacionat amb els defectes de construcció dels edificis, l'Ajuntament de Barcelona va decidir tancar el centre, tal com havia fet quatre mesos enrere amb la biblioteca Agustí Centelles, situada una planta més amunt.

Els pares i mares de l'escola El Gegant del Rec de Salt no volen passar per un mal tràngol com aquest. Fa nou anys que esperen que la Generalitat canviï els barracons on estudien els infants per una escola amb cara i ulls, però no volen un edifici fet a correuita i amb materials de mala qualitat. Prefereixen implicar-se en la construcció del centre i assegurar-se que la nova escola ofereix un bon ambient d'aprenentatge. Per això han presentat un projecte de bioconstrucció al Departament d'Educació que no només suposa una nova manera de concebre l'obra pública, sinó que també implica una relació absolutament innovadora entre l'administració pública i la ciutadania.

Els edificis han de respirar

El projecte és una iniciativa de l'associació de mares i pares de l'escola, que compta amb el suport de l'Ajuntament de Salt i del Departament d'Arquitectura i Enginyeria de la Universitat de Girona. L'objectiu consisteix a fer ser-

vir la fusta, el fang i altres materials naturals provinents de l'entorn més proper per aixecar un edifici respectuós amb el medi ambient i que, al mateix temps, protegeixi la salut dels infants i de l'equip docent.

Gabriel Barbeta, professor d'arquitectura de la UdG, explica que un dels principis de l'ecoarquitectura és que els edificis "respirin"; les parets han d'actuar com una pell artificial que equilibra els nivells d'humitat, allibera substàncies tòxiques i redueix la càrrega electromagnètica de l'ambient. De fet, una de les causes de la lipoatròfia semicircular és, precisament, l'hermetisme de materials com el ciment armat, que generen espais desconectats de l'exterior.

Les mares i pares de l'escola El Gegant del Rec de Salt volen implicar-se en la construcció del centre

La lipoatròfia semicircular no és l'única patologia relacionada amb els anomenats *edificis malalts*. La llista que ofereix Barbeta és tan llarga com esgarriosa: asma, al·lèrgies, erupcions cutànies, fibromiàlgia i fins i tot càncer. Naturalment, els edificis no són l'única causa d'aquestes malalties, però l'ús de materials menys processats podria reduir l'estrès al qual sotmetem el cos humà de manera quotidiana.

La mainada, com que es troba en una fase de desenvolupament físic i

L'ecoarquitectura pretén que els edificis respirin actuant com una pell artificial

- **Cualtimexico.com**

intel·lectual, és la més afectada pels defectes de construcció. Els edificis "autistes", amb paraules del mateix Barbeta, poden afectar l'aprenentatge i reduir el rendiment acadèmic: "Algunes persones són molt sensibles als camps electromagnètics. N'hi ha que fins i tot senten un xiulet agut que provoca mal de cap i problemes de concentració".

Les raons que expliquen la baixa qualitat de molts edificis no són gaire difícils de desxifrar. La cerca de rendibilitat immediata ha engendrat edificis *low cost*, construïts amb presses, amb una inversió mínima i amb multitud de mancances. El sector de la construcció, com tants altres, també s'ha deixat endur per aquesta dinàmica perversa del capitalisme que busca el profit immediat i es desenten de les conseqüències futures. El problema és que l'estalvi privat a curt termini es tradueix en un cost que se socialitza a llarg termini en forma de despesa sanitària o de contaminació ambiental.

Des de l'àmbit de l'ecoarquitectura, s'estudien les propietats dels materials de construcció i es desenvolupen o es recuperen tecnologies que permeten crear ambients menys agressius amb el cos humà. La fusta, la pedra o la terra, que s'han fet servir a bastament al llarg de la història, són més saludables que altres materials com el formigó, el ferro o l'alumini, que han passat per un llarg procés industrial i que, durant les últimes dècades, s'han convertit en la base de la construcció convencional. De la mateixa manera,

l'ecoarquitectura també procura utilitzar materials locals per evitar transports llargs, que suposen un consum molt elevat de combustible.

- *Els infants, que es troben en una fase de desenvolupament físic i intel·lectual, són els més afectats pels defectes de construcció*

- En contra del que es podria creure en un principi, els coneixements que provenen de l'ecoarquitectura no només es poden aplicar a l'obra nova, sinó també a les rehabilitacions. Barbeta explica que hi ha petits canvis que no impliquen necessàriament una gran despesa econòmica i poden millorar els edificis de manera significativa. Per exemple, les pintures industrials –derivades del petroli– poden generar canvis en el camp electromagnètic o poden ser un niu de bacteris. N'hi hauria prou d'emprar pintures ecològiques per crear un ambient més saludable.

Participació i inserció laboral

Però la proposta d'El Gegant del Rec va més enllà de l'àmbit estrictament sanitari o ecològic. La idea és aprofitar la construcció de la nova escola per impulsar un pla de dinamització local i d'inserció laboral.

El Gegant del Rec es troba en una zona molt deprimida i amb un dels índexs d'immigració més elevats de tot Catalunya. Amb més de 3.500 persones aturades, Salt és un dels municipis més afectats per la crisi econòmica de les comarques gironines. Judit Font, membre de l'associació de mares i pares de l'escola, explica que, abans de l'esclat de la bombolla immobiliària, moltes famílies obtenien els seus ingressos del sector de la construcció. Amb aquest projecte, algunes d'aquestes famílies podrien trobar una nova ocupació o ampliar les seves habilitats professionals.

Per altra banda, l'alumnat també podria aportar el seu granet de sorra aixecant algunes parets, plantant els arbres que han d'oferir ombra al pati, etc. La proposta que s'ha presentat al Departament d'Educació contempla la

possibilitat que la construcció del nou centre esdevingui un projecte educatiu transversal que serveixi per desenvolupar habilitats que normalment queden molt lluny de les aules.

El que no volen de cap manera les impulsores del projecte és que l'administració prengui decisions sense tenir-les en compte. Des del seu punt de vista, la construcció d'un equipament tan important com una escola ha de comptar amb la participació de les famílies. En aquest sentit, la proposta implica una nova concepció de la participació ciutadana en la gestió dels assumptes públics: "Allò públic no és el que l'administració fa per nosaltres, sinó allò que tenim capacitat de gestionar com a recurs de tots", comenta Font.

Jaume Borràs, que divideix el seu temps entre la Facultat d'Arquitectura de la UdG i l'associació de pares i ma-

Barracons de l'escola El Gegant del Rec de Salt -
Pau Casacoberta

Escola bressol La Font del Rieral de Santa Eulàlia de Ronçana

res de l'escola, considera que l'obra pública es gesta de manera molt jeràrquica. Les decisions sobre els equipaments públics es prenen sense diàleg i, en el pitjor dels casos, amb l'únic objectiu d'afavorir l'elit econòmica. El Fòrum de Barcelona o la transformació del Port Vell són exemples palmars d'aquest model de gestió vertical i poc participatiu. Fins i tot quan l'administració ha buscat incorporar la ciutadania en la presa de decisions, com en la remodelació fallida de la Diagonal, s'ha fet de manera barroera i poc transparent. Per Borràs, involucrar la ciutadania en el disseny i la construcció de l'obra pública és la millor manera de reforçar el vincle entre la població i els equipaments urbans.

L'administració hi dona llum verda

Ara per ara, la proposta d'El Gegant del Rec ha estat molt ben rebuda pel Departament d'Educació. En una reunió a tres bandes celebrada el mes de maig, responsables del departament van donar llum verda al projecte i ja s'ha començat a redactar un conveni de col·laboració entre tots els agents implicats.

El que no sabem és què ha estat el que ha seduït el departament: la proposta d'ecoarquitectura, el projecte d'integració sociolaboral o un aspecte molt més prosaic com podria ser el cost de l'obra? En efecte, la dotació inicial prevista per l'escola El Gegant del Rec era de cinc milions d'euros, una xifra difícilment assumible en un context de contracció de la despesa pública. Les impulsores del projecte, per la seva banda, calculen que l'obra no hauria de costar més de 2,5 milions d'euros, que es podrien invertir de mica en mica a mesura que s'anés construint el centre. Imaginem que aquest detall també ha tingut el seu pes a l'hora de convèncer el Departament d'Educació.

Un referent al Vallès Oriental

Si la idea de les mares i pares de Salt prospera, no serà la primera escola d'aquest tipus que es construeix a Catalunya. L'any 2010, es va inaugurar una escola bressol amb unes característiques similars a Santa Eulàlia de Ronçana, al Vallès Oriental.

El centre es va construir íntegrament amb materials naturals i, ràpidament, es va convertir en un referent europeu en matèria de bioconstrucció. Tant és així que, poc després de la seva inauguració, el centre va ser premiat com l'edifici no residencial més sostenible de l'Estat. Segons els arquitectes del centre, l'escola no es va concebre "per ser fotografiada", sinó "per proporcionar pau, benestar i tranquil·litat", cosa que l'equip docent va confirmar en més d'una ocasió.

L'escola bressol La Font del Rieral de Santa Eulàlia de Ronçana és un referent en matèria de bioconstrucció

Per desgràcia, la trajectòria del centre no va ser gaire llarga. L'any 2012, l'Ajuntament del municipi (CIU+PP), molt endeutat, va decidir tancar l'escola per la poca demanda de places. El tancament va aixecar força polseguera i va provocar la dimissió d'un regidor convergent i l'actuació d'ofici del Síndic de Greuges, que no hi va apreciar irregularitats. Segons Gabriel Barbeta, actualment, el centre podria passar a mans d'una empresa privada.

Algun dia

FOTOGRAFIA: Mirta

Som la pell del plàtan que ens farà caure. Som el cangur de les mil bosses. Som l'infinit rondinaire. Som l'hipervincle que rebenta la capacitat d'associació. Som obsolescència programada. Som càpsules, píndoles, peces, vull dir que som emissors d'informació que no atén ningú. Som paracaigudistes tirant-se al buit de la seva pròpia indiferència. Som recol·lectors amb el cistell foradat. Som la necessitat de ser. Som com criatures, començant per mi mateix, que sóc com un esquetx que es mira a si mateix. Som la borratxera d'acció que ha d'aturar el temps. Som a dalt o a baix. Som la llum més preciosa o l'autobús vençut de la darrera esperança.

Vull dir que algun dia la història ens recordarà. La història ens recordarà com aquells bàrbars que empraven avions. Aquelles bèsties que transportaven albergínies a 10.000 quilòmetres. Aquells inconscients que castigaven el seu cos amb dos litres d'aigua al dia. Aquells cabrons que posaven GPS a les cigonyes.

Som a dalt o a baix, al nord o al sud, a la llum més preciosa o l'autobús del mai de la vida. Som oasis de dolor en deserts d'avorriment. Som aquells monstres ofegats en la seva pròpia indiferència. Vull dir que algun dia la història ens recordarà.

Dionisio Porta

RODA EL MÓN

14

Polèmica per l'ordre de retirada del Memorial a les Brigades Internacionals de la Universitat Complutense de Madrid

15

El Partit X-Partit del Futur vol assolir una democràcia digna i aplicar un pla de xoc contra la crisi

EL BRASIL // CONVOCATÒRIES MULTITUDINÀRIES ARREU DEL PAÍS CONTRA EL MALBARATAMENT DE DINERS PÚBLICS I PER UNS CANVIS I UNES MILLORES SOCIALS REALS

El gegant ha despertat protestant

Laia Cerqueda
Manaus, Brasil
@amazona3

Pels carrers de Manaus, capital de l'Estat d'Amazonas, al Brasil, es respira inquietud i esperances de canvi. La ciutat s'ha deixat contagiar per aquesta allau de mobilitzacions que s'ha propagat per tot el país durant les últimes setmanes i que ha deixat una petjada en la història de la ciutat amb la manifestació més nombrosa que es recorda. Des del 6 de juny, les concentracions que es fan arreu del Brasil estan sent multitudinàries, el que es coneix popularment com "la copa de les manifestacions", fent referència a la Copa Confederacions 2013. El motiu principal que ha mogut la població brasilera a sortir al carrer ha estat l'augment del preu del transport públic, que preveu excloure 37 milions de persones del seu ús, ja que no podran pagar la nova tarifa. La cadena de mobilitzacions va començar a São Paulo amb la plataforma Movimento Passe Livre (MPL), fundada el 2005 durant una lluita pel transport públic. El moviment es declara pacífic, no partidista i àmpliament horitzontal i les seves demandes són la gratuïtat del transport públic i la investigació sobre les despeses municipals i del govern.

LA REPRESSIÓ ALS CARRERS

A la majoria de les capitals mobilitzades, hi ha hagut greus enfrontaments entre manifestants i la policia militar -que ha emprat gas lacrimogen i bales de goma- i diversos aldarulls. Les entitats organitzadores asseguren que els aldarulls van ser causats per grups organitzats de l'extrema dreta que pretenen criminalitzar el moviment, però es reafirmen en la idea que la pitjor violència que es viu actualment al país és la que està exercint l'Estat amb la reducció de les polítiques socials que està aplicant. Les reivindicacions s'estenen més enllà del transport públic i denuncien la falta d'inversió pú-

blica en sanitat i educació i la corrupció i l'especulació permanents. La dreta organitzada també ha pres partit i ha desvirtuat el sentit de les manifestacions vinculant-les al nacionalisme i confonent-les amb un discurs basat en l'argument que els moviments sense partits no tenen fonaments.

Les reivindicacions s'estenen més enllà del transport públic i denuncien la falta d'inversió pública

El clam de les manifestacions deixa entreveure el descontent del poble brasiler amb el fet d'afrontar el Mundial de futbol i les Olimpíades. Diversos futbolistes, com Romario, Rivaldo, Neymar, Hulk i David Luiz -no com Pelé-, han donat suport a les protestes populars. El govern del Partido dos Trabalhadores de Dilma Rousseff ha gastat molts milions d'euros, una quantitat que s'aproxima al pressupost anual en educació, que és de 38

bilions de reals (14.000 milions d'euros). Una prioritització de recursos que la població qüestiona als carrers. Un exemple és la inversió pública dedicada a construir estadis de futbol com el de Manaus, sense una previsió del futur aprofitament de la instal·lació. També hi ha prop de 170.000 persones amenaçades de desallotjament als barris afectats per les obres de les infraestructures esportives, que rebran una indemnització pèssima. Diverses famílies del barri d'El morro da Providência, a Rio de Janeiro, han estat desallotjades sense prèvia negociació i de manera violenta.

EL FUTUR DEL MOVIMENT

Després de la darrera mobilització, està començant una onada per intentar organitzar el moviment, ja que el MPL es veu limitat en la seva estructura i el discurs de les manifestacions ha canviat molt els últims dies. En conseqüència, s'estan començant a convocar assemblees populars a les places. És el cas de Belo Horizonte, on el dia 20 es va celebrar la primera Assemblea Popular i Horitzontal. S'ha seguit el mateix procediment a

Manaus, on també es va convocar, via Facebook, la primera Assemblea Popular el dia 23 de juny a la plaça São Sebastião. En els dos casos, s'està redactant una taula de reivindicacions per presentar als ajuntaments respectius. A les reunions es va concloure que el moviment busca una ampliació de diversos drets socials per la joventut i la classe treballadora, indignada davant la situació que es viu al país des de fa uns anys. També es va evidenciar l'interès a crear una plataforma política unitària per defensar els drets de la classe treballadora, la democratització dels mitjans de comunicació, la reducció de la jornada de treball, la suspensió de les concessions petrolíferes a l'estranger, la reforma política i la prioritització de les inversions dels recursos públics en salut i educació.

LA RESPOSTA DEL GOVERN

Rousseff ha proposat la convocatòria d'un plebiscit per dur a terme una reforma política al país, en resposta a l'onada de protestes. També ha afirmat que pretén destinar el 100% dels beneficis generats pel sistema de transport públic a l'àmbit de l'ensenyament, "a portar milers de metges de l'exterior per ampliar l'atenció sanitària" i a elaborar "un Pla

"Més pa i menys circ" era el lema de la protesta convocada abans del partit entre el Brasil i Mèxic de la Copa Confederacions el 19 de juny a Fortaleza / SEMILLA LUZ

Hi ha 170.000 persones amenaçades de desallotjament als barris afectats per les obres de les infraestructures esportives

Nacional de Mobilitat Urbana que privilegiï el transport públic". Per altra banda, Rousseff ha assegurat que, durant el Mundial de futbol de 2014 i les Olimpíades de 2016, la seguretat estarà garantida amb l'ajuda de l'exèrcit. D'aquesta manera, es considera començada la campanya electoral de les eleccions previstes per l'any vinent, just abans que rodí la pilota de futbol. ◀

MADRID // POLÈMICA PER LA RETIRADA DEL MONUMENT A LES BRIGADES INTERNACIONALS

Darrer atac contra la defensa de Madrid

Jordi Navarro i Garcia
Madrid
@jnavarroigarcia

El compte enrere ja és en marxa: en un termini inferior als dos mesos, la Universidad Complutense de Madrid (UCM) haurà d'enderrocar el memorial en homenatge a les Brigades Internacionals, batallons formats per voluntàries antifeixistes de més de cinquanta països que van lluitar contra l'exèrcit sublevat durant la Guerra Civil.

El monument, situat al parterre de la Casa de l'Estudiant, va ser inaugurat l'octubre de 2011 coincidint amb el 75è aniversari de les Brigades Internacionals. Dos dies abans de l'acte, un advocat, Miguel García Jiménez, va denunciar la instal·lació perquè no disposava de llicència d'obra urbanística. El jutjat número 22 de Madrid no va acceptar la paralització de la inauguració, però va tramitar la denúncia per via ordinària i, l'abril de 2012, va declarar nul·la de tot dret la instal·lació del monument.

El memorial de la UCM es va finançar per subscripció popular

La UCM va recórrer la sentència i, alhora, per una banda, va rebre la conformitat de la Comunitat de Madrid en relació a la protecció del patrimoni arqueològic i, per l'altra, va sol·licitar a l'Ajuntament de Madrid la llicència urbanística per construir en sòl públic, l'argument principal de la denúncia presentada per l'advocat García. Malgrat aquestes diligències, el mes de maig d'enguany, el Tribunal Superior de Justícia de Madrid (TSJM) ha ratificat la sentència del jutjat número 22. Arran d'aquest èxit, el lletrat García, en una entrevista publicada a la

web de la Fundación Nacional Francisco Franco, engresca tothom que tingui notícia de la instal·lació de qualsevol monument que enalteixi el bàndol republicà a seguir el seu exemple i revisar el procediment administratiu.

El memorial va ser finançat per subscripció popular a iniciativa de l'Asociación de Amigos de las Brigadas Internacionales (AABI). Severiano Montero, membre de l'AABI, explica a la DIRECTA: "L'actitud de l'Ajuntament de Madrid sembla que complementi l'actuació judicial, ja que no ha tramitat les tres peticions que li ha fet arribar la UCM. Tenen tres mesos de termini per respondre la sol·licitud de llicència urbanística". Després de gairebé un any i mig de silenci administratiu, Montero no vacil·la: "És clar que volen acabar amb el

monument. A vint metres, n'hi ha un altre sense llicència dedicat a les víctimes de l'11-M, però amb aquest no n'hi ha, de problemes".

Malgrat les argüïes legals per esborrar-lo, el record de les Brigades Internacionals al campus de la UCM va més enllà de la permanència o el desmantellament del memorial. La batalla de Madrid va comptar amb diferents fronts al llarg del conflicte bèl·lic: un al sud, entre Morata de Tajuña i Jarama (immortalitzat per la cançó de les brigadistes "Jarama Valley"); un altre a l'est, el de Guadalajara, i un darrer a la Ciudad Universitaria, és a dir, el que avui dia és la UCM. En aquest front, el novembre de 1936, la columna de la Llibertat, la Columna Durruti i la XI Brigada Internacional Thälmann (formada pels batallons de la Comuna de Pa-

A l'esquerra, el memorial en homenatge a les Brigades Internacionals a la UCM que s'hauria d'enderrocar. A la dreta, l'Arc de la Victòria, monument construït pel govern franquista després de guanyar la batalla de Madrid / JORDI NAVARRO I GARCIA

rís, el de Dabrowski i el d'Edgar André) van defensar Madrid de les tropes feixistes. Encara avui, passejant pel campus, s'observen els impactes de les ràfegues de munició a les escales i a les façanes de les facultats de Medicina, Farmàcia o Filosofia i Lletres. Bonaventura Durruti, el revolucionari anarquista, va ser mort al front de la Ciudad Universitaria, a tocar de l'Hospital Clínic.

El suport al monument de les Brigades Internacionals, únic record d'aquest tipus a Madrid -la ciutat que havia de ser "la tomba del feixisme" i que, actualment, compta amb més de cent-seixanta carrers amb noms franquistes, entre els quals destaquen els dedicats als generals Yagüe, Millán-Astray o Muñoz Grandes-, no s'ha fet esperar a la xarxa ni tampoc més enllà de les fronteres de l'Estat espanyol: un grup de diputats i diputades laboristes del Parlament britànic va publicar un comunicat on reclamava que el memorial romangués a la UCM. El 15 de juny, es va celebrar una concentració contra la sentència del TSJM a la UCM, on les presents van concloure l'acte entonant "La Internacional". Qüestionat sobre si preveuen més mobilitzacions, Montero toca de peus a terra: "El moment per executar la sentència està ben triat perquè al campus no hi hagi ni una ànima". És a dir, a mitjans d'agost.

Al districte Moncloa-Aravaca, a escassa distància del memorial a les voluntàries antifeixistes, saluda l'Arc de la Victòria, monument carrinclò d'estil neoclàssic que va construir el bàndol vencedor per commemorar la victòria a la batalla de Madrid. Segons el projecte original, es pot traçar una perpendicular des de l'Arc de la Victòria fins a la colossal creu de Cuelgamuros, situada a l'indret conegut com a Valle de los Caídos en l'argot franquista. Tal vegada aquesta perpendicular imaginària és l'autèntica i inesborrable Marca España? ◀

eco festes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

“Trencarem el sostre de vidre de les institucions”

Assolir una democràcia digna i aplicar un pla de xoc que ens tregui de la crisi. Aquests són els objectius del Partit X-Partit del Futur, una iniciativa apareguda en el si del 15-M entre ciberactivistes que planteja un mètode perquè la gent pugui decidir sobre allò que més afecta la nostra vida quotidiana. Aquesta proposta radicalment innovadora, que fuig del combat ideològic, ha suscitat una gran expectació entre la ciutadania, combinada amb el recel que suposa no conèixer les persones que la integren. Fidel a aquest principi, el partit X ha preferit fer l'entrevista a través d'un qüestionari en línia.

Havent-hi Escons en Blanc, el Partit Pirata i altres formacions similars, no ha estat possible vertebrar un únic pol polític?

Ens diferenciem d'aquestes formacions en el mètode, els objectius i la manera de treballar. Per nosaltres, la democràcia líquida, entesa com la idea innovadora que pretén ser, perpetua el vici de la representativitat.

“La població no necessita solucions ideològiques, sinó eines eficaces per pal·liar l'espoli de què és víctima”

Fins a quin punt la política basada en la utilització de les noves tecnologies és més eficaç?

Hi ha molts prejudicis contra Internet i les seves potencialitats. En qualsevol cas, tots els mecanismes recollits al programa #Democraciapunt permeten la participació del poble físicament i a través d'Internet. De tota manera, l'important no és Internet, sinó dotar-nos dels mitjans necessaris per vigilar l'acció política i vetar-la si traïx els interessos de la ciutadania. Sense xecs en blanc.

No es corre el risc que algunes propostes resultin socialment regressives?

La distribució del poder entre la ciutadania no provocarà polítiques injustes, al

contrari. S'ha fet a Porto Alegre (Brasil) i a Islàndia, on ja s'apliquen amb èxit programes en què la ciutadania proposa i orienta les polítiques públiques de manera vinculant a través de mecanismes de consulta i de participació.

Sou conscients que romandre en l'anonimat us distancia de sectors molt amplis?

No ens agrada parlar d'anonimat. Preferim dir-ne despersionalitzar la política. El temps en què es confiava en aquell o aquell altre polític ha quedat enrere. Ara, és l'hora de la ciutadania en xarxa, amb competència i responsabilitat.

En quina fase us trobeu ara?

Després d'elaborar el primer punt de #Democraciapunt en obert, del qual ha sortit el text més avançat sobre vigilància

Els mecanismes recollits al programa #Democraciapunt permeten la participació física i a través d'Internet / ROBERT BONET

i control ciutadà de les institucions, hem iniciat la part d'economia del pla de contingència per sortir de la crisi. Un document que també serà debatut i esmenat per la ciutadania. Paral·lelament, hem començat la replicació i a ampliar els nuclis al conjunt de l'Estat, on mantenim contactes amb persones i entitats interessades en el projecte.

Quan preveieu fer el salt a les urnes?

No pensem caure en les opcions buides de contingut ni en la dinàmica dels partits tradicionals, que reparteixen responsabilitats entre els seus membres sense valorar les seves aptituds. Quan la xarxa ciutadana acabi la síntesi dels continguts programàtics i hagi escollit les persones idònies per dur-los a terme, serà el moment de plantejar-se l'opció electoral. ◀

XILE // LA LLUITA INICIADA CONTRA L'EDUCACIÓ PRIVATITZADA S'ESTÉN AL MODEL NEOLIBERAL HERETAT DE LA DICTADURA

Les urpades del moviment estudiantil xilè

Carles Juan Martínez
Santiago de Xile (Xile)
@CarlesJM

Les cadires sobresurten capgirades amb les puntes cap a fora, amenaçadores. És senyal de resistència, de lluita, de victòria. L'estudiantat ha ocupat l'Institut Nacional a Santiago de Xile i ha erigit barricades a cada reixa de l'espai. El cos policial de *carabineros* havia desallotjat les estudiants amb violència, però, poc després, van tornar a prendre l'edifici. I no són les úniques. La lluita per una educació pública, gratuïta i de qualitat fa anys que dura i s'ha estès a tot el país. Són les urpades d'un moviment social popular que està acabant amb el llegat i l'herència del dictador colpista. A poc a poc, d'Àrica a Punta Arenas, Xile es deslliura de l'ombra de Pinochet amb una oposició política popular que no se sent representada ni per la dreta ni per la Concertació.

El curs comença amb 68 instituts ocupats, 18 en vaga i 25 universitats mobilitzades

Avui dia, 68 instituts ocupats, 18 en vaga i 25 universitats mobilitzades són la fotografia d'un inici de curs i d'un juny que està cridat a ser combatiu. "Les nostres manifestacions defineixen més el futur de Xile que el propi president de la república", afirma Andrés Fielbaum, portaveu de la federació d'estudiants de la Universitat de Xile, que afegeix que "l'única oposició real són els moviments socials". Per la seva part, Diego Vela, portaveu de la federació de la Universitat Catòlica, assegura: "Ens hem retroalimentat de moviments com la lluita contra el projecte d'HidroAysén o Patagonia Sin Represas". Vela afirma que "s'ha aconseguit qüestionar els valors i l'estructura de la dictadura".

El moviment estudiantil va esclatar l'any 2006 amb l'anomenada *revolució dels pingüins*, protagonitzada per estudiants de secundària. Després, s'hi van sumar les universitats. "Lavors demanàvem la desmunicipalització i encara la continuem demanant, senyal que l'elit política no assumeix el conflicte", apunta Moisés Paredes, portaveu de la Coordinadora Nacional d'Estudiants Secundaris. "Els secundaris tenim una capacitat de mobilització gegantina i el nostre pes és fortíssim", asse-

Roda de premsa per convocar la vaga del 28 de maig d'enguany / CARLES JUAN MARTÍNEZ

gura. La gestió de l'educació secundària està en mans dels municipis i, per tant, els que són més grans i tenen més ingressos dediquen més diners al sistema educatiu que no pas un poble petit. Després de la primera etapa, segons Vela, "el 2011 va significar un punt d'inflexió, quan vam veure que les demandes no eren ateses i cent mil persones vam sortir al carrer. Aquí vam començar a ser un moviment social". De fet, les demandes d'àmbit universitari de la Confederació d'Estudiants de Xile -que agrupa 45 universitats- són les mateixes de

fa dos anys: una educació gratuïta, posar fi al sistema que permet el lucre i a l'endeutament de les estudiants (les matrícules quadruplicquen els preus de les universitats dels Països Catalans) i accés equitatiu.

"Primer, no qüestionàvem el sistema educatiu, però, ara, ja no només parlem d'educació. El que falla és un sistema sencer, el model neoliberal", declara Victoria Moreau, portaveu de la federació de la Universitat Tècnica Federico Santa María. Un model "instaurat a sang i foc per la dictadura", segons Paredes. El 2012

Manifestació de l'estudiantat de secundària a Santiago el 28 de maig / CARLES JUAN MARTÍNEZ

és l'any que "les universitats privades esclaten a causa d'un sistema basat en el lucre", assegura Moreau.

Per llei, les universitats no tenen ànim de lucre, però, com ja explicava María Olivia Mönckberg fa uns anys, diversos grups de propietaris d'universitats (i d'immobiliàries i bancs) han trobat fórmules per enriquir-se "a costa de les matrícules de les estudiants". La Universitat del Mar és "l'exemple més clar de la podridura del sistema", afirma Fielbaum. Segons un document oficial del gener de 2013, el Ministeri d'Educació "cancel·la la personalitat jurídica i revoca el reconeixement oficial a la Universitat del Mar"; a més, afegeix, la gestió de la universitat s'ha dut a terme "en benefici dels interessos dels seus controladors". És a dir, una universitat que deixa de ser universitat amb un resultat de 18.000 alumnes i 5.000 treballadores al carrer. "El cas de la Universitat del Mar ratifica que el lucre és incompatible amb la universitat", conclou Moreau.

Pel portaveu de la federació d'estudiants, el cas de la Universitat del Mar és "l'exemple més clar de la podridura del sistema"

El curs 2013 comença amb una manifestació de 150 mil persones -segons l'organització- i amb diversos reptes per encarar en una lluita que sembla llarga. "Necessitem vocació de poder o haurem de delegar", afirma Fielbaum, que afegeix: "No ens podem amagar dels processos electorals, ja que la lògica institucional sobredetermina la discussió política". "Hi ha sectors que busquen crear focus de poder popular, d'altres disputar espais de poder a través de la Concertació -opció minoritària- i una tercera via a través de partits nous sorgits dels moviments socials", apunta Diego Vela. Però el moviment és fort i nou de cada deu llars estan d'acord amb les demandes, segons una enquesta recent de la Universitat Central, Imaginació i Ràdio Cooperativa.

La gestió dels reptes en una lluita a llarg termini determinarà l'èxit o el fracàs d'un moviment que encara roman unit. Si *les urpades del Puma* van significar una repressió brutal després del triomf del cop d'Estat, les urpades dels moviments socials són l'enterrament d'una herència neoliberal que fa més de vint anys que perviu. ◀

EXPRESSIONS

Paisatges sonors que es troben més enllà del pop i el folk

Les novetats discogràfiques de Liannallull, Xarim Aresté, Bikimel, Vàlius i Els Nens Eutròfics posen de manifest la diversitat de la música catalana popular contemporània

Joan Gener i Barbany
@La Directa

És una evidència que no tota la música que es fa arreu dels Països Catalans beu del pop i el folk d'arrel anglosaxona que es volen presentar com a hegemònics. Sovint, les propostes que superen aquests gèneres o que, directament, n'abracen d'altres no acostumen a tenir la repercussió que seria saludable per una cultura que es vol accessible, popular i viva. N'oferim una petita, diversa i eclèctica mostra.

ROCK'N'ROLL D'ALTA VOLADA

El Baix Montseny és un territori feréstec en molts sentits, també pel que fa a la música i el reguitzell de grups que bé podrien constituir una petita i efervescent escena *underground*. Potser cridat per això o per l'entorn natural, Jordi Espinach va decidir deixar la ciutat i anar-hi a viure. I des de llavors, Liannallull, un projecte pensat per mostrar el folk més brut, ha anat creixent pels terrenys del punk fins al rock'n'roll de garatge i d'alta volada. *Els Radicals* (Matagalls/La Produktiva Records, 2013) és el testimoni d'aquesta evolució i destaca per una crítica social d'arrel àcrata.

FER-HO A L'HABITACIÓ

Xarim Aresté, és la cara més visible de Very Pomelo, però també ha tocat amb Maika Makovski o Sopa de Cabra i ho fa amb Sanjosex, José Santiago, Cichuelo i Paul Fuster. Aresté no para perquè la seva destresa a les sis cordes és incon-

testable. Però amb *Lladregots* (Chesapik, 2013), l'univers propi que s'intuïa comença a emergir. Un primer disc -gravat a l'habitació de casa- d'essència blues que desmuntava el rock, el folk i la cançó d'autoria.

EL VIATGE A UN LLOC

Bikimel va captivar les orelles curioses per tenir una veu de molts colors i per ser capaç de mostrar, amb les cançons, una recerca vital constant. Durant aquests últims anys, Bikimel ha fet un viatge creatiu cercant l'empremta d'un poble, la natura com a font de vida i les arrels d'allò rural. El resultat és el místic *Farrera, Can-Sons D.O.* (Temps Record, 2013), un d'aquells treballs per gaudir amb tranquil·litat, on l'artista ha esdevingut un lloc ple de camins, boscos i capvespres.

Vàlius és un secret que, de mica en mica, hauria de passar a ser 'vox populi' entre les amants de l'èpica quotidiana feta punk

LA FESTA DE LA COL·LECTIVITAT

Orxata és la bèstia musical que viu en col·lectivitat. La bèstia que trenca tots els esquemes de la creació; que, del mestissatge, en fa quelcom diferent, i que és capaç de convertir la revolta en una festa sense frenada. Aquest mateix juny, ha

publicat el maxi *3.1*, en descàrrega lliure a la web. Aquest llançament conté una remescla salvatge de "Colp a Colp" (del productor de trap Soniyemuzick) i les versions, marca de la casa, de "Hi ha Los" (del cantautor nord-català Joan Pau Giné) i "Orgasme" (del grup I21dB).

DARDS DIRECTES AL PIT

Vàlius és un secret que, de mica en mica, hauria de passar a ser *vox populi* entre les amants de l'èpica quotidiana feta punk. *Escola* (Indian Runners, 2013) és el seu primer llarg durada, després de dos EP que els han fet rodar per diferents escenaris. Amb deu cançons titulades amb una sola paraula i gravades amb guitarra elèctrica i bateria, Vàlius sedueix amb píndoles de post-punk i pop-punk, amb una lírica irònica, directa i punxant. *Escola* és l'instint musical que t'omple el pit, t'escalfa els ossos i et fa cantar l'emoció d'un crit.

LA POESIA VESTIDA DE FESTA

Els Nens Eutròfics van avisar amb el disc *Esquixos Ultralleugers*: la poesia pot vestir de mil i un colors. Ara, el grup de pop irònic s'enlaira i publica *En Helicòpter* (Casa Calba, 2013), un treball que segueix amb l'embranchada iniciada, però que mostra la solidesa guanyada dalt dels escenaris i fruit del treball al local d'assaig. En aquesta nova aventura, han trobat l'equilibri musical que amaguen les poesies de Josep Pedrals, mostrant les virtuts de la banda, aguditzant l'esperit juganer i presentant candidatura per a les revetlles populars que es vulguin singulars. ◀

De dalt a baix:

Liannallull /
ORIOI_SERRA

Orxata / ROBERT
BONET

Vàlius / FU-YA

+ info:

— **Liannallull:**
<http://liannallull.bandcamp.com/>
— **Xarim Aresté:**
www.chesapik.com/grupos/xarim-aresté/
— **Bikimel:**
<http://bikimel.com/web/>
— **Orxata:**
<http://orxata.tv/>
— **Vàlius:**
<http://valius.bandcamp.com/>
— **Els Nens Eutròfics:**
<https://myspace.com/elsnenseu-trofics>

Dones palestines: fortalesa i diversitat en forma de retrat

El Koitton Club de Barcelona acull, fins al 7 de juliol, l'exposició fotogràfica de Patricia Bobillo sobre la resistència de les dones a Palestina

Judit Montenegro
@judsterr

Patricia Bobillo va fer quatre viatges a Cisjordània i la Franja de Gaza, que la van portar a entrar en contacte amb la realitat de les dones palestines. Són aquestes dones, que aguanten les conseqüències inhumanes del conflicte entre el poble palestí i Israel, les protagonistes de la mostra *Dones palestines sota l'ocupació israeliana*.

A la fotògrafa Patricia Bobillo, li agrada anar a poc a poc. Era l'any 2007 quan va viatjar per primera vegada al territori palestí, on va tornar l'any següent i dues vegades més el 2009. Natzaret, Hebron, Jerusalem, Betlem o els camps de refugiats de Sabra Xatil-la i de Beirut (Líban) van ser alguns dels llocs on la fotògrafa va viure de primera mà el dia a dia del poble palestí i el va capturar amb la seva càmera. D'aquesta experiència, en neix la mostra fotogràfica *Dones palestines sota l'ocupació israeliana*.

L'autora explica que tots els viatges "van tenir una marcada mirada feminista"; a la gran majoria de llocs, va poder visitar organitzacions de dones i va considerar que la situació que vivien en aquells territoris era un veritable objecte d'estudi: com "s'atomitza la identitat de la dona". Això mateix és el que plasma a l'exposició.

DONES PALESTINES

Ser dona al món àrab, ser palestina i ser dona palestina. És la triple discriminació, diu Bobillo, que marca la rutina d'aquest col·lectiu heterogeni, format per molt més que la dona amb vel plorant al costat de la seva casa derruïda per les forces israelianes.

Hi ha les que refusen sentir-se palestines; no volen sentir-se d'enlloc i fugen d'aquella realitat. N'hi ha que sí que se'n senten, de palestines, i marxen per explicar al món la seva realitat, com l'activista Rafeef Ziadah, que denuncia la situació del seu poble recitant poemes propis arreu.

Però hi ha les palestines que no rebutgen la seva identitat i, a la seva terra, resisteixen qualsevol atac, qualsevol discriminació -com estar dies sense poder sortir de casa- i viuen.

Aquest relat de fortalesa de filles, mares i àvies és el que Patricia Bobillo ha recollit en forma d'imatges i ha inclòs a la

L'exposició es pot veure al Koitton Club fins el 7 de juliol / JUDIT MONTENEGRO

seva exposició. La vida de dones que ploren i es lamenten; de dones que planten cara, que s'organitzen i denuncien la situació; de dones que, simplement, familiaritzades amb la seva rutina, sobreviuen.

"Per a molts, la Franja de Gaza és un parc temàtic del conflicte; vénen, s'hi estan uns dies i se'n van"

"He volgut dignificar les dones practicants d'una de les lluites més dures: la resistència pacífica". Mostrar la vida diària d'aquestes dones passa, sense poder-ho evitar, per ensenyar la violència de l'ocupació; perquè és la seva realitat. Armes, gasos lacrimògens i bombes són presents en la seva rutina. Tot i estar sempre sota vigilància i trobar-se en situacions com no poder retre homenatge a la gent morta sense que els deixin de caure bombes al damunt, continuen allà. La fotògrafa explica que, tot i que la resistència pacífica és la més comuna, ha conegut històries de dones que han fet servir la violència tot i trobar-se "dins l'espiral desproporcionada i desigual que provoca l'ocupació".

Per Bobillo, la resistència pacífica és de les lluites més dures i l'objectiu de les seves imatges és "dignificar les dones que duen a terme la resistència pacífica" com a homenatge "per l'entrega que ens fan: un exemple de coratge i valentia". Això, ho ha transmès amb una visió diversificada i rica de la dona palestina que trenca tòpics, mostrant com resisteix davant la realitat que observem a les fotografies.

Conèixer aquesta realitat, diu Bobillo, la va fer canviar. "Per a molta gent, allò és un parc temàtic d'un conflicte. Hi van, s'hi estan uns dies i marxen". Però la fotògrafa no contemplava la possibilitat de no fer quelcom amb allò que ha vist durant els seus viatges. "Et transmet alguna cosa, has après i vols explicar-ho. És vida de gent i t'ha de tocar d'alguna manera".

I és així com ho ha plasmat amb aquesta mostra, que ha passat per centres com la Biblioteca Central de Terrassa, el Centre Cultural Teresa Pàmies i el Centre de Recursos d'Animació Intercultural RAI de Barcelona.

+ info

Koitton Club
Del 8 de juny al 7 de juliol
Lloc web de l'autora de l'exposició:
www.patriciabobillorodriguez.com

L'exposició de Bobillo, censurada per la Casa Elizade

La Casa Elizade va vetar l'exposició de Patricia Bobillo *Dones palestines sota l'ocupació israeliana*, prevista pel 8 de març de l'any passat. Primerament, l'entitat pública que havia de rebre la mostra de Bobillo va suprimir una de les imatges que formava part de l'obra, sota el pretext de "no voler generar debat". A la fotografia, feta durant una protesta contra la massacre de Gaza a Barcelona el gener de 2009, una dona ensenya una pancarta amb l'escrit *Israel asesinos*. Posteriorment, la Casa Elizade es va negar al canvi de nom de l'exposició de *Dones palestines a Dones palestines sota l'ocupació israeliana*, al·legant que no era "l'espai per fer reivindicacions polítiques ni posicionar-se". Sobre aquests fets, l'entitat pública va recalcar que aquests filtres a l'exposició no són censura, ja que eren previs a la inclusió de l'exposició a la graella de programació i, segons Míriam Alcaraz, directora del centre: "La censura prèvia no existeix". Finalment, l'entitat va considerar que el treball de Patricia Bobillo no s'adequava al que es buscava per al dia internacional de la dona treballadora i es va suspendre "per criteris de programació".

Cultura africana contemporània fent un clic

Gràcies a una xarxa de col·laboradores, dues iniciatives autogestionades a través de la xarxa ens acosten a la realitat cultural i social de l'Àfrica

Anna Pujol Reig
@putxiputxis

La cultura del continent africà continua sent desconeguda a Occident, on sempre s'ha menystingut. Com deia Galeano quan parlava dels *ningú*, "aquests que no parlen idiomes, sinó dialectes / que no professen religions, sinó supersticions / que no fan art, sinó artesanía / que no practiquen cultura, sinó folklore". Dos projectes ens l'acosten: Wiriko i Oozebap.

L'ÀFRICA A TOT COLOR

Desgraciadament, l'Àfrica sempre s'ha vist des d'una perspectiva més aviat negativa: violència, fam, guerres interminables, pobresa, corrupció... Aquesta és la imatge que ens ha arribat i se'ns ha transmès. Però l'Àfrica és molt més que aquesta visió trista i poc afavoridora. Per aquest motiu, l'associació Wiriko, nascuda el 2012, ha creat la

pàgina *online* Wiriko Magacin, impulsada per Gemma Solés (especialista en música i coordinadora de la secció de música), Vanessa Anaya (responsable de la secció d'arts visuals), Sebastián Ruiz (encarregat de la secció de cinema i audiovisuals) i Carlos Bajo (coordinador de la secció de lletres africanes). La idea principal és apostar per mostrar la potència i la fecunditat de la cultura contemporània africana. Elles van ser el germen creador i, actualment, compten amb més col·laboradores i especialistes que van omplint de contingut aquesta pàgina web. S'han convertit en un espai d'intercanvi de coneixements i, sobretot, en un element que ajuda a perdre els prejudicis existents en relació a la força cultural del continent africà. Hi podem trobar articles variats i molt treballats que ens parlen, per exemple, d'Ajgunle (un dels districtes més pobres de Lagos, Nigèria), que ha començat a destacar -a més de fer-ho pels problemes de drogues, prostitució,

violència i altres- per ser una de les factors musicals més importants del país, on triomfa el raga del gueto Aj (abreviació d'Ajgunle). O bé de com la indústria d'animació africana té una solera tan antiga com l'europea, que comença a Sud-àfrica el 1816, segueix a Egipte als anys 30 i es consolida durant els anys 50 a la República Democràtica del Congo, amb clars exemples que estan influenciant el panorama d'animació a escala mundial.

'ARTIVISMO'

L'apartat *Artivismo* de Wiriko Magacin és especialment interessant per poder conèixer de primera mà activitats i esdeveniments culturals que tenen la denúncia com a *leitmotiv*. Per exemple, el documental que tracta sobre el punk a l'Àfrica, anomenat *Punk in Africa* (2012), és un document d'interès i poc conegut que desvetlla la realitat multiracial del moviment punk durant els 70, 80 i 90, a través de l'experiència de tres països africans: Sud-àfrica, Moçambic i Zimbabwe. També té una secció titulada *Diaspora*, on podem trobar projectes singulars com *Zapanteras Negras*, que aglutina dos moviments allunyats en l'espai-

El potencial creatiu es dispara perquè no hi ha l'obsessió d'entrar dins d'una etiqueta i, alhora, es barregen gèneres amb resultats increïbles / ROBERT BONET

Projectes com Oozebap i Wiriko són bàsics per conèixer i entendre la diversitat i la complexitat del continent africà

temps, però que tenen la lluita contra l'opressió i pels drets de les persones com a denominador comú. Són el Black Panther Party i l'Ejército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN), que han utilitzat la paraula i les imatges com a armes principals per donar a conèixer la seva lluita. Per aquest motiu, es va crear una trobada el

novembre de 2012 a Sant Cristóbal de las Casas, on l'estètica Black Panther es va fusionar amb les idees del jovent zapatista. Wiriko Magacin també ens ofereix informació i continguts que, realment, són molt difícils o impossibles de trobar en altres mitjans. Així doncs, és un espai a la xarxa perquè la cultura africana pugui deixar de ser la gran oblidada i començar a esdevenir referent més enllà de les seves fronteres.

OOZEBAP

Un altre exemple d'aproximació a la cultura i, en aquest cas, sobretot a la literatura africana a través de la xarxa és Oozebap. Aquesta associació completament autogestionada, que neix el 2005 a Barcelona, ha creat diverses col·leccions de llibres basades en l'islam i en l'Àfrica en general. Una de les més destacades és la col·lecció *Pescando husmeos*, que es basa en llibres escrits per autors de diferents procedències que indaguen sobre les *àfriques plurals* i les qüestions més candents que afecten el continent, amb títols tan interessants i actuals com **China en África: ¿Ayuda o arrasa?* o *África la política de sufrir y reír*, entre altres. De fet, Oozebap és una de les úniques editorials que tradueixen aquests exercicis de reflexió i de crítica al castellà -i alguns al català. A part, l'associació també edita la revista anual *Africanenando*, que és de difusió gratuïta, però que també es pot adquirir a través d'una subscripció per donar suport al projecte. Aquesta iniciativa sobreviu gràcies a la tasca de les col·laboradores, la venda de llibres i les aportacions desinteressades de les persones que creuen que projectes com Oozebap són bàsics per conèixer i entendre la diversitat i la complexitat del continent africà. ◀

+info:
Wiriko: www.wiriko.org
Oozebap: oozebap-zoco.org

NO ET PERDIS EL SEU VIDEO DEMOCRACIA?

Ací fa temps que estem amb açò

Álvaro Gran traça una història completa dels inicis del moviment obrer al sud valencià amb 'Alacant obrer'

Els fets del Petroli

Alcoi és, l'últim terç del XIX, una "petita Barcelona", com ha estat anomenada popularment. Ja el 1820 havia tingut l'ocasió d'esclatar en una revolta lúdica sense precedents a casa nostra. El juliol de 1873, en canvi, les coses no s'improvisaren. La seu de l'AIT era a Alcoi, on predominava la branca bakuninista, i l'ambient, més que caldejat, estava a punt d'esclatar arran de la proclamació de la Primera República, la impaciència de les treballadores amb la burgesia i la imminència de les revoltes cantonals.

Es declarà la vaga general i l'alcalde, Agustí Albors, que havia recomanat als industrials que abandonassen la ciutat, no transigia a les reivindicacions obreres presentades per Severí Albarracín. L'aire s'anava tensant, fins que es va obrir foc contra la multitud aplegada a la plaça de l'ajuntament. Llavors, es va desfermar la violència: s'incendiaren fàbriques i cases d'industrials i hi hagué barricades i algunes morts, entre les quals la del mateix Albors, *Pelletes*, que fou arrossegat pels carrers d'Alcoi. Pocs dies més tard, l'exèrcit sufocà parcialment la revolta i les treballadores alcoianes es van guanyar, per sempre, la fama d'incendiàries.

Paco Esteve i Beneito
@onpariedada

comarques de l'Alcoià i el Comtat, com Álvaro Gran ressegueix a les pàgines d'*Alacant obrer*.

'L'arrastrà' / RAMON CASTANYER

Després de Catalunya i el País Basc, el País Valencià és un dels pocs territoris de l'Estat on es produeix una certa, per bé que tímida, industrialització al segle XIX. És precisament al sud, a l'Alcoià, on aquesta industrialització fa créixer un proletariat fabril i un moviment obrer capdavanter a tot l'Estat. Sense anar més lluny, la Primera Internacional va tenir la seu estatal a Alcoi i la revolució del petroli va somoure els fonaments de la Primera República. A més, durant l'estiu roig de 1909, Alcoi va ser un dels epicentres més sotragadors de la insurrecció antimilitarista. Ara bé, el primer moviment obrer al sud valencià és molt més ampli que no el limitat a les

Durant l'estiu roig de 1909, Alcoi va ser un dels epicentres més sotragadors de la insurrecció antimilitarista

Ens endinsem, així, en la història dels esdeveniments, les personalitats, els espais i les associacions que van configurar el moviment obrer a les comarques d'Alacant entre el darrer quart del segle XIX i els primers anys del XX. Des del floriment societari clandestí de la dècada de 1880,

encara lligat a l'associacionisme gremial, fins a la consolidació de la CNT el 1911, passant per les incipients desavinences entre socialisme i anarquisme, els primers 1 de Maig, les curioses peripècies de nombrosos locals i col·lectius, les relacions amb Barcelona i una quantitat ingent de mobilitzacions, vagues, publicacions, mítings, associacions i persones compromeses d'Elx, de Cocentaina, d'Elda, de Crevillent, d'Alacant.

Amb nas de boletaire, Álvaro Gran trenca un relat guarnit de dades de collita pròpia, fruit d'una exploració atenta i rigorosa de nombroses publicacions de l'època. Es completa, com a bon manual, amb un índex d'organitzacions, persones, llocs i publicacions i és presentat per un pròleg de Paco Madrid i una introducció de Miquel Amorós sobre els orígens de la classe obrera a Alacant. També són

d'agrair molt els documents gràfics que acompanyen el text. L'única nota discordant la trobaríem en la distribució de les notes al final del llibre, que resulten excessives i massa llargues, fins al punt que, a estones, la lectura s'acaba fent feixuga i dispersa. ◀

El llibre:

Alacant obrer. Història del moviment obrer a les comarques d'Alacant (1873-1911)
Álvaro Gran
Maldecap Edicions
159 pàgines, abril 2013

+info:

alacantobrer.wordpress.com
maldecap.org/alvaro-gran/alacant-obrer

NO MORE TOUR 2013

FERMIN MUGURUZA KONTRAKANTXA

+ZULOAK + LA KINKY DUB MACHINE

05 JULIOL 2013

SALA COTTON LLEIDA · 22:00H

CTRA. VALL D'ARAN KM 07 · LLEIDA

ANTICIPADA 15 € · TAQUILLA 18 €

POCA BROMA.

GRAN FESTA DE L'ESCUMA

FOAM PARTY 2013

**LA SENSACIÓ D'AQUEST ESTIU!
COM LA LOVE PARADE, PERÒ AL REVÉS!**

RUA AMENITZADA PELS CANONS D'AIGUA
DELS MOSSOS D'ESQUADRA

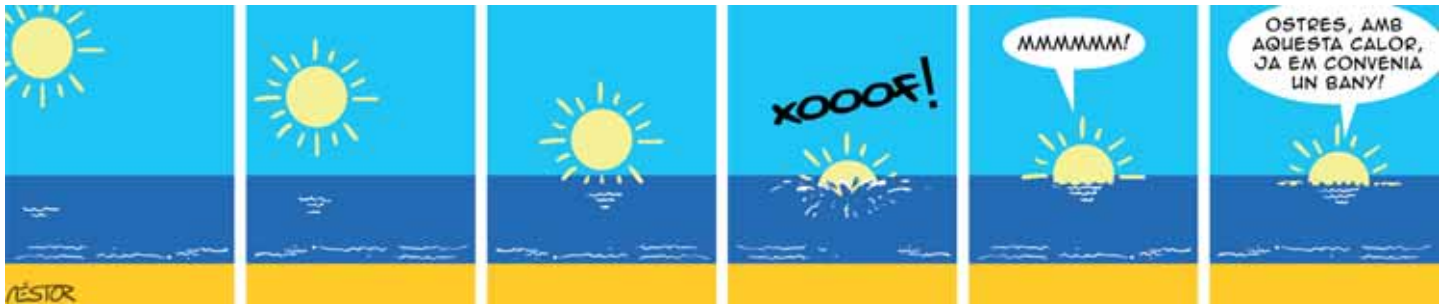
UNA FESTA DE LLUM I SO AMB LES ACTUACIONS DE:

**DJ ES PA' DARLE · DJ GANGSTA PRAT
DJ UNIDENTIFIED · DJ RUBBER BALL**

+ CONCURS MISS I MISTER SAMARRETA MULLADA

BEN AVIAT A QUALESEVOL CARRER PROP DE CASA TEVA!

INVITACIÓ

La via egípcia

En Joan-Josep es mira de reüll les notícies a la tele mentre escriu un correu al portàtil. Parlen de l'anomenada "via catalana", la iniciativa d'organitzar una corrua de persones que, agafades de la mà, ha de travessar de punta a punta el país per reivindicar el dret a decidir. La iniciativa li recorda aquelles garlandes de paper amb una filera d'homenets agafats de la mà. "Una colla de llufes, això és el que semblareu!", diu i somriu sorneguerament. Torna a teclejar: "La Graciela està d'acord a acceptar el càrrec amb les condicions que li proposem. Diu que no cal que li posem un despatx mentre li arribi la correspondència".

Rep un missatge al mòbil. És l'Andreu, del Consorci, que quina comissió tenia pensada per la mediació en la compra dels dos aparells de radiografies. "La de sempre. Abraçades.", respon ràpidament. És àgil amb les respostes, li agrada ser eficient, resolutiu. Ell és, segons la seva pròpia definició, un "aconseguidor", una modesta línia que connecta dos punts.

La iniciativa d'organitzar una corrua de persones que ha de travessar de punta a punta el país li recorda aquelles garlandes de paper amb una filera d'homenets agafats de la mà

Tot seguit, li truca en Ramon, del Departament: avui mateix ingressaran el primer pagament de les obres d'ampliació de l'hospital i hi ha una part que l'hauria de venir a recollir en persona. "Ja saps què n'has de fer", li diu. En Joan-Josep sent, de fons, que en Ramon també té posades les notícies i li pregunta què li sembla això de la cadena humana.

"Són una colla d'il·luminats: què en saben ells, de la *via catalana*?", respon. I continua argumentant que això no és manera de fer les coses a casa nostra, que amb aquests escarafalls només aconseguiran posar en perill els seus negocis. I costa tant fer negocis sense fer soroll!

Mentre parlen, en Joan-Josep tanca els ulls i torna a imaginar-se la garlanda de paper amb els homenets, però d'aquesta vegada de perfil, amb una mà que rep i l'altra que dona. Somriu. **GUILLEM PELEGRÍ**

NO PUC BEURE EN GOT DE PLÀSTIC?	ÉS LA TEVA PARAULA CONTRA LA MEVA.	CONGRATULATIONS FOR YOUR FOLLOWER NUMBER 5.000	Je Je Je
ELL ÉS... MOSSO DE DIA I DE NIT... PERÉ.	MÉS VELOÇ QUE ELS IAIOS.	IMPENETRABLE A QUALESEVOL ATAC ARMAT.	ESTRANY VISITANT D'UN MÓN DESCONEGUT...
ENTESTAT EN POSAR ORDRE.	QUI POT CANVIAR EL CURS DELS ESDEVENIMENTS.	MULTA PER OBSTACULITZACIÓ DE LA VIA PÚBLICA.	NO S'EQUIVOQUI, QUE NO TINGUI L'UNIFORME NO VOL DIR QUE DEIXI DE SER LA REPRESENTACIÓ DE LA LLEI.
PERE QUE ES TRANSFORMA EN MOSSO, LLUITA CONTRA ELS MONSTRUOSOS GRUPS D'EXTREMA ESQUERRA, GRÀCIES A UN INCREÏBLE SENTIT DEMOCRÀTIC I COMPLEXES TÈCNICQUES DEL LLINGUATGE...	MIRI, SÓC MARE SOLTERA AMB TRES FILLS I UN D'ELLS AMB UNA DEFICIÈNCIA COGNITIVA...	M'IMPORTA UNA MERDA.	

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

BLOCS-WEBS

Hipsters que vesteixen com Jackie de Rosseane

Roseanne, la sèrie de televisió nord-americana remesa de 1988 a 1997 i protagonitzada per Roseanne Barr, versava sobre la vida de la família Conner, una família de classe baixa. Un dels personatges era Jackie, la germana de Roseanne, que, sense saber-ho, és el model a seguir pels *gafapastes* més moderns.

<http://hipsterswhodresslikejackie.tumblr.com/>

TUIT ROSA

Us presentem Xavier Tomás @xtomas, assessor de comunicació política del grup municipal de CIU a l'Ajuntament de Barcelona. És a dir, càrrec de confiança del partit que no ha accedit a la seva feina a través d'unes oposicions, sinó que ha estat nomenat a dit i que té com a únic mèrit ser membre de les JNC. El que no entenem és que, sent un càrrec públic, també sigui el *community manager* del perfil institucional de @xaviertrias. Bé, sí que ho entenem ... i ens repugna. Aprofitem per recomanar-li que no tuitegi quan Xavier Trias està mig adormit al ple de l'ajuntament amb les mans a les butxaques, li resta una mica de credibilitat...

CAMPANYES

Imprimir Internet

La gent d'UbuWeb ha llançat el següent repte: intentar imprimir tot Internet. Tot i que és cert que no és una pràctica massa sostenible pel medi ambient, la idea és tan descabellada que enamora. Pots participar en aquesta aventura enviant el teu lloc web preferit per correu tradicional abans del 26 de juliol a: LABOR. Francisco Ramírez #5. Col. Daniel Garza. Del. Miguel Hidalgo 11830. México D.F.

<http://bit.ly/internetprinttext>

CROWDFUNDING

Bhoreal

Bhoreal és una interfície de control de codi obert (una controladora basada en hardware lliure), que serveix per manegar aplicacions multimèdia i està orientada a DJ, VJ, gent que fa música, *hackers* i creadors DIY. Està basada en arduino i s'ha desenvolupat a Catalunya.

Si el teu fort és el hardware lliure, l'electrònica DIY, l'àudio o la multimèdia, aquest projecte et pot semblar interessant.

<http://goteo.org/project/bhoreal>

EPIC TROLL

Snowden troleja la CIA i la premsa mundial

La CIA no pot localitzar Edward Snowden, ja que fa dies que no actualitza el seu perfil de FourSquare. És per això que ha de recórrer a altres mètodes menys fiables. La setmana passada, Snowden va protagonitzar una de les trolejades més sonades dels últims temps quan va comprar un bitllet de vol de Moscou a l'Havana. Més de 30 periodistes van anar a l'Havana per comprovar que el responsable de traure a la llum pública el sistema d'espionatge PRISM (veure número anterior) no havia pujat a l'avió.

SOFG

'Spoiler'

Spoiler significa llançar, fer malbé, arruïnar o descomposar. Bàsicament, es tracta de l'expliquin el final d'una pel·lícula, qui és l'assassí o quin actor morirà al següent capítol de la teva sèrie favorita. A Internet, sempre s'ha d'anar molt amb compte amb els *spoilers*. Si estàs llegint un article a un bloc i trobes una alerta d'*spoilers*, no continuis llegint! Aquesta setmana, un *hacker* de disset anys ens ha solucionat la vida, ja que va crear una aplicació per evitar els *spoilers* a Twitter (<http://bit.ly/spoiler17>) durant el *hackaton* de Boston.

LA FORÇA OBSCURA

Youtube a la tele: quan el pirata és el peix gran

Molts mitjans de comunicació comercials prenen imatges d'Internet sense remunerar el treball ni reconèixer el treball de les periodistes *freelance*. Per primera vegada, un videoperiodista els planta cara i inicia un procés legal per demandar els principals canals de televisió. Haurem de veure com acaba aquest episodi, molt il·lustratiu de com Internet ha canviat el periodisme, mentre la gent que habitava el món del periodisme s'ha quedat enrere.

AGENDA

Taller d'Anàlisi Crítica del Discurs (ACD)

BARCELONA

L'Anàlisi Crítica del Discurs (ACD) és un moviment social acadèmic que examina especialment la reproducció de l'abús de poder i la desigualtat social a través de les pràctiques discursives. L'ACD és multidisciplinària, s'alimenta de les ciències del llenguatge, les ciències socials i les humanitats. Com a xarxa d'estudis, l'ACD va sorgir durant la dècada dels noranta a Holanda. No obstant això, té antecedents, investigadors i corrents d'estudi a diversos països. L'objectiu del taller és descriure les principals eines teòriques i analítiques que s'acostumen a emprar en l'ACD. Programa:

Primera sessió DJ 27/06 Història de l'Anàlisi Crítica del Discurs: autores, corrents d'estudi, revistes, llibres, associacions, grups d'estudi, congressos i pàgines web. Exploració d'alguns conceptes clau en l'ACD: ideologia, poder i contrapoder, discurs i societat. Segona sessió DV 28/06 Categories d'anàlisi del discurs. Com analitzar el discurs? Per on començar? Quines estructures discursives són rellevants? S'examinen diverses mostres textuais aportades per l'encarregat del taller. Tercera sessió DV 5/07 Anàlisi de textos. S'examinen mostres textuais aportades per les assistents. A càrrec de César Rojo, doctor en Comunicació Lingüística i Mediació Multilingüe a la Universitat Pompeu Fabra (UPF), investigador sobre la representació dels moviments socials a la premsa des de la perspectiva de l'Anàlisi Crítica del Discurs, llicenciat en Llengua i Literatura Hispànica a la Universitat Veracruzana (Mèxic) i amb el màster Lingüística i Aplicacions Tecnològiques a la UPF.

Hora: de 18h a 20h
Lloc: Ateneu Roig. C. Ciudad Real, 25, Barcelona.
Vila de Gràcia

Més info: info@roigcultura.cat

DJ27^{/06}

BARCELONA

Concert: La música ens fa lliures. Contra el racisme i pel tancament dels CIE

20h Espai Jove Boca Nord
C. Agudells, 37-45. Org: SOS Racisme

DV28^{/06}

BARCELONA

Vint anys de RAI al barri - Festa major del Casc Antic

A partir de les 17h al Casal Pou de la Figuera - Forat de la Vergonya

GUALBA

Presentació de Som Energia

Can Sanmartí. Pg. Del Montseny, 60
Més info: www.somenergia.coop

DS29^{/06}

BARCELONA

Jornada: Obsolescència del mercat elèctric espanyol i bases per a un nou model energètic

10h a 14h Biblioteca Sagrada Família
C. Provença, 480

Ni bales, ni aigua:

Prou repressió policial

Kan Pasqual. Carretera Molins - Vallvidrera, km 8,5. Programa: 17:30h Documental: *Íñigo Cabacas. Crònica de una herida abierta*. 18:45h Taula rodona amb Carles Guillot i Ester Quintana. 21:30h Sopar 22:30h Concert: Pedro Batalla, Kyoto i PDS. Més info: 93 406 98 88

Gran Gala: primer concurs d'empastifades de caixers i oficines bancàries

19h Banc Expropiat de Gràcia
Travessera de Gràcia, 181

Concert presentació Mundo Nikosia

21h Espai Jove Fonana
C. Gran de Gràcia, 190 - 192

CERDANYOLA

III Marxa Homenatge al Maquis

9h Biblioteca de Cerdanyola, a l'estació de la Renfe. 13h Vermut Plaça Sant Ramon

EL VENDRELL

Manifestació: Aturem el feixisme i el racisme: No Passaran

11:30h Font de la Rambla
Més info: http://29jcontraelfeixisme.blogspot.com.es

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Concert antirepressiu: Si en busquem una, ens trobaran a totes!

A partir de les 20h al CSO L'Hasilla
C. Vilafranca, 22

MATARÓ

Firalliuere

A partir de les 17h a la plaça Santa Anna
Més info: firalliuere@gmail.com

MOLLET DEL VALLÈS

Festa d'inici del projecte Altermercat

A partir de les 12h al Jardí del Casal Cultural. C. Can Fàbregas, s/n
Més info: http://ftciac.wordpress.com

SABADELL

Concert antirepressiu:

Libertat cinc detinguts anarquistes!

22h Ateneu Llibertari de Sabadell
Pg. Edgardo Ricetti

DLO1^{/07}

BARCELONA

Escola d'Estiu d'Attac Catalunya

Primera mentida: *De la crisi, se'n surt creixent*. 18h Casa Elizalde. C. València, 302. Segona mentida: *La democràcia consisteix a poder votar*. 19:45h Casa Elizalde. C. València, 302

DMO2^{/07}

BARCELONA

Escola d'Estiu d'Attac Catalunya

Tercera mentida: *Abaratir l'acomodament genera treball*. 18h Casa Elizalde. C. València, 302. Quarta mentida, la comunicació: *Internet ens farà lliures / Els mitjans de comunicació ens diuen la veritat*. 19:45h Casa Elizalde. C. València, 302

DCO3^{/07}

BARCELONA

Escola d'Estiu d'Attac Catalunya

Cinquena mentida: *L'heterosexualitat és el que és natural*. 18h Casa Elizalde. C. València, 302. Sisena mentida: *Els serveis privats són millors que els públics: problemes i solucions*. 19:45h Casa Elizalde. C. València, 302

FREQUÈNCIES
LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info |
Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org |
Ràdio Linea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica (només web)
Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona)
www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos
(només web) Terrassa www.radiokaos.cat | Postscriptum Radio (només per internet)
Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org |
Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi
www.radioktiva.fm | Ràdio Mistelera 101.4FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org |
Ràdio Bala 106.4FM Manresa <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coetv Nou Barris (Barcelona) coetv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latelo.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. Notícies 1
DIMARTS: 20:30h. Tv Animalista
DIMECRES: 20:30h. Contra-Infos

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de falguera

DISSABTE: 22h. Cineclub 1
DIDUMENGE: 21h. La Xerrada

EL TEMPS

DIJOUS 27

La calor d'estiu anirà traient el cap de mica en mica a les comarques interiors i litorals. Dominarà el sol arreu.

DIVENDRES 28

Malgrat alguns ruixats dispersos a la tarda a les comarques de Girona i Barcelona, l'ambient serà força assolellat i estable.

DISSABTE 29

Falca anticiclònica i temperatures cada cop més altes. Els valors de trenta graus sovintejaran al pla de Lleida i el prelitoral.

DIUMENGE 30

Més sol i més calor. L'estiu s'anirà reforçant tot i que no arribarà ni de lluny als valors de la canícula. La xafogor no arriba.

DILLUNS 1

Els 30 graus seran habituals a punts de la costa i el prelitoral i en alguns punts de l'interior es podran fregar els 34.

DIMARTS 2

Descens moderat de les temperatures a Girona, amb fresqueta durant la nit i núvols baixos. Si plou, serà feblement.

/ LUIS LÓPEZ
ARAICO-DIARIO
DE BURGOS

«Els drets pels quals lluitava Yolanda estan ben vius»

Àlex Romaguera
@AlexRomaguera

Com heu viscut els 33 anys transcorreguts d'ençà de l'assassinat de Yolanda?

La lluita ha estat molt intensa des del principi, sobretot gràcies a l'advocat i els companys de militància. Ells ens han animat, a poc a poc, a participar en allò que ha fet falta.

Hi ha algun moment decisiu durant aquest període?

El 1997. Amb les denúncies i les firmes recollides, l'Estat no va tenir altre remei que extradir Hellín, arran d'una informació periodística que desvelava que vivia refugiat amb la seva família al Paraguai, on, amb l'ajuda de l'aleshores dictador Alfredo Stroessner, es guanyava la vida impartint classes de seguretat. Quan Hellín va ser extradit, vam creure que la justícia compliria amb el seu deure i que tot s'hauria acabat.

No ha estat així?

No. Encara ningú no s'ha disculpat ni ha mostrat la seva perplexitat davant l'escàndol que suposa que, actualment, Hellín treballa per les policies de l'Estat i presti serveis a governs en allò que ell mateix ha practicat, les accions criminals.

S'afirma que ha complert la pena, però només ha estat reclos ca-

torze anys dels 43 a què va ser condemnat...

La judicatura l'ha protegit a través de la direcció de Vigilància Penitenciària, que va concedir-li permisos tot i el seu passat delictiu i el doble intent de fuga; mentre que, amb la cooperació de la policia, se li va tramitar el canvi d'identitat al registre civil. Hellín ha tingut cobertura en tot moment: abans, a l'empara d'organismes dictatorials i, ara, com a assessor d'organismes suposadament democràtics.

«Ningú no s'ha disculpat pel fet que Hellín presti serveis a governs en allò que ell mateix ha practicat, les accions criminals»

També ha rebut cobertura política?

Nosaltres assenyalem jutges i membres de les forces policials. Els mateixos carnets falsos que Hellín va utilitzar per enganyar Yolanda i segrestar-la eren els que feien servir els agents secrets de Carrero Blanco, mentre que la documentació per fugir al Paraguai va sortir d'una comissaria de Madrid. Sense oblidar que el jutge instructor va tancar el sumari dues vegades, fet que va dificultar la implicació del cap de seguretat de Fuerza Nueva en el cas. Les estructures heretades del

franquisme són un caldo de cultiu per a la impunitat de què avui gaudeixen aquest i altres feixistes.

Què plantegeu davant d'això?

Exigim una investigació d'ofici i que tant el Congrés dels Diputats com els parlaments català i basc es comprometin a fer saber a la ciutadania quants diners públics ha rebut Hellín. I després, que s'adoptin les mesures necessàries perquè això no es torni a produir. És una carrera de fons.

Coneixeu altres episodis similars?

Segurament, el cas de Yolanda ha sobresortit per les vinculacions d'Hellín i altres pistolers del Batallón Vasco Español amb la policia estatal i Fuerza Nueva, que aleshores tenia representació al Congrés dels Diputats. De tota manera, els favors penitenciaris que hi pot haver més assassins altres que hagin rebut cobertura per part de la judicatura. Quatre dècades després de la mort de Franco, es repeteixen els comportaments d'aleshores, cosa que un sistema democràtic hauria d'haver depurat.

L'escàndol ha reviscolat la lluita per la memòria històrica?

Ha ajudat al retrobament de generacions que malden per fer justícia i mantenir la Yolanda en la nostra memòria... perquè els drets pels quals lluitava estan ben vius. ♦

Asier González

Germà de Yolanda González, assassinada per la ultradreta el 1980

L'1 de febrer de 1980, Yolanda González va aparèixer morta a la carretera que condueix a San Martín de Valdeiglesias (Madrid). Havia estat assassinada per Emilio Hellín i un altre membre de l'organització paramilitar Batallón Vasco Español que, després de segrestar-la i torturar-la, la van cosir a trets i la van abandonar en una cuneta. La brutal desaparició d'aquesta noia de dinou anys, fundadora del Partit Socialista dels Treballadors (PST) i representant d'un centre formatiu de Vallecas a la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà, va sacsejar les generacions que aleshores lluitaven perquè la transició ens portés a una democràcia justa. A finals de febrer d'enguany, una investigació periodística va revelar que el seu botxí, en llibertat des de 1993, havia canviat d'identitat (es fa dir Luis Enrique Helling) amb l'ajuda d'agents policials de l'antiga Fuerza Nueva, on militava, i que es dedica a assessorar institucions i cossos policials en seguretat i criminologia. L'escàndol ha mobilitzat de nou la família, que, a través del seu germà Asier i diversos col·lectius de suport, treballa perquè s'investigui la connivència de l'Estat amb l'assassí i es reconegui el paper de Yolanda en la lluita per la justícia i les llibertats.